

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Mini maaş,
maksi etek!

tadı damağımda kaldı...

Coca-Cola...
Buz gibi soğuk Coca-Cola...
Günün her saatinde serinleten,
ferahlatan, "Oh dünya varmış!" dedirten
buz gibi Coca-Cola...
Nefistir... Herşeyle daha iyi gider.
Siz de buz gibi Coca-Cola için,
tadı damağınızda kalacaktır.
ÇÜNKÜ...

COCA-COLA'nın tadına doyum olmaz

Coca-Cola ile herşey daha iyi gider

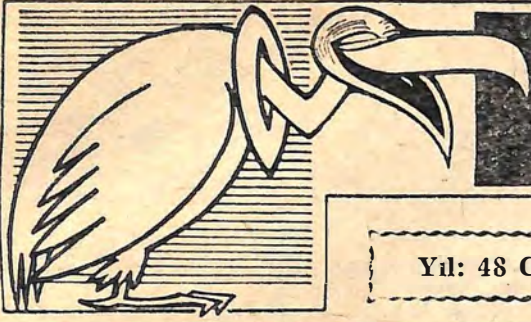

İLANCIK

Coca-Cola İstanbul'da The Coca-Cola Company'nin verdiği yetki ile İstanbul Meşrubat Sanayi (İMSA) A.Ş. tarafından şişelenmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

(İlanlık : 8095 — 77)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt 18 Sayı: 23

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

27 Mayıs 1970

Karamsarlıktan iyimserliğe...

İSTANBUL'un gazetelerinde eğlence yerlerinin reklâmından geçilmiyor. Duvarlar alaturka ve alafranga keyif yerlerinin ilânlarıyla baştanbaşa kaplı. Şu halimize bakarsanız bizden zengin, bizden mutlu kimseler olmasa gerek... Koskoca şehir tâbesabah caz, dans, göbek havası, gazel, oyun üstüne...

Padişahın biri yeni vergi çıkarmış, sonra da vezirine:

— Halk ne diyor? diye sormuş.

— Üzgün sultanım..

— Yeni vergi salın.. demiş padişah..

Bir zaman sonra yine sormuş vezirine:

— Halk nasıl?

— Karalar bağladı sultanım..

— Vergi salın yeniden..

Bir süre böylece devam ettikten sonra bir gün padişaha:

— Müjde sultanım, diye koşmuşlar, halk sokaklarda göbek atıp keyfinden oynamaya başladı..

— Hah, demiş padişah, durdurun artık vergi çıkarmayı..

Gemi baştanka edince, insan boş verir dünyaya...

İstanbul'da ve Türkiye'nin büyük kentlerinde eğlence yerlerinin fıkır fıkır kaynadığına bakmayınız siz... Devletin Bütçesi 4 milyar lira açık, aile bütçesi de evin haline göre ikiyüz liradan ikibin liraya kadar açık. Fiyatların gidişine, dört silindiri, dört kapılı mis gibi otomobil yetiştirmez. Devalüasyonun eli kulağında.. Yardım Konsorsiyumu geciktiriyor kesenin ağzını açmayı... Para darlığı tüccarın belini bükmüş.. gıda maddeleri etiketleri füze hızıyla Everest dağına tırmanıyor.. geçim zor, hayat pahalı..

Yeni vergilerin eli kulağında...

Ne yapıyor bu durumda?

— Amaaaan canım sen de.. deyip kendinizi vurmaz mısınız bir meyhaneye... Şimdiki meyhaneler eskisi gibi değil. Sazı da var, sözü de var, dansözü de var...

İlk kadehi:

— Şerefe.. diye diktikten sonra yeni çıkacak Personel Kanunu tasarısı üstüne katsayı hesabına girişecek değilsiniz ya! Bir kalemde dünyanın bütün karanlıklarını silip, beyaz rakı kadehinin buğusunda dünü ve yarını unutup günün keyfini çıkarmaya bakmaz mısınız?

İşte şimdi vatandaş eğleniyor ama böyle eğleniyor...

Hafif mahmur..

Biraz sarhoş..

Önemli miktarda mayhoş..

Esaslıca bihoş..

İçse de içmese de böyle vatandaş..

Kimisi Almanya işçi kuyruğunda.. kimi Avustralya kuyruğunda.. kimi Belçika kuyruğunda.. kimi Fransa kuyruğunda.. onlar dışarı gitmek için kuyrukta bekleye dursunlar; memlekette yağlı kuyruk yakalamış olanlar bile dertli.. dertlerinden de kendilerini eğlenceye vermişler..

Her gece bir yerde..

Her gece bir partide..

Nasrettin Hoca'nın karısı ölmüş, ertesi günü komşular, evlâtlıkla basmışlar Hoca'yı..

— Bre bu ne hal? diye sorduklarında, rahmetli:

— Amaaaan siz de, demiş, ben kederimden ne yaptığımı biliyor muyum?

Vallahi şu günlerde herkes her halde kederinden ne yapacağını bilmez hale gelmiş ki, ne yapacağını bilemiyor. Toplumun bünyesine bakarsanız, had safhada bir tepişme ve çekişme hastalığının ve kronikleşmiş bir bunalımın ortalık yerinde biri-

— Köylüye «Hatır Kredisi» verilecek. —

birine düşman bir sürü insan, grup, dernek, parti görüyoruz.

Biz eskiden böyle düşman değil, birbirimize..

Şimdi bir yandan def-darbuka, alaturka-alafranga eğlence üzerine giderken, bir yandan da birbirimizi çekıştirmekten geri durmuyoruz. Üniversiteli Üniversiteliye, sağcı sağcıya, solcu solcuya, partici partiliye

düşmüş, bir hırgürdür gidiyor.

Toplum hayatımız da İstanbul trafiğine döndü.

Çık işin içinden çıkabilersen..

Eskilerin:

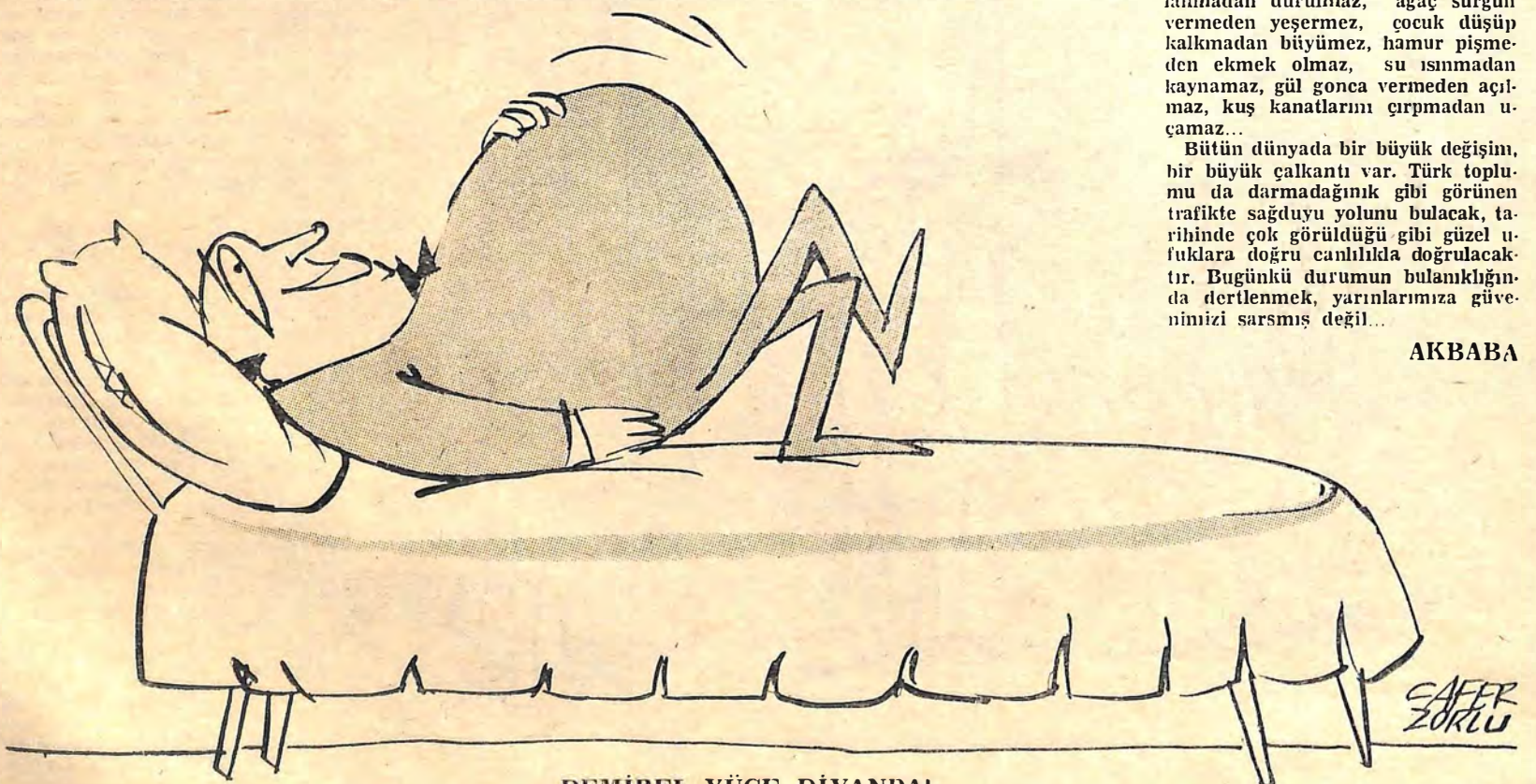
— Şirazeden çıktı.. diye bir deymi vardı.

Toplum, şirazesinden çıktı artık.

Ama bütün bu dağınıklık içinde bir umudumuz var: Denizler çalkalanmadan durulmaz, ağaç sürgün vermeden yeşermez, çocuk düşüp kalkmadan büyümür, hamur pişmeden ekmek olmaz, su ısınmadan kaynamaz, gül gonca vermeden açılmaz, kuş kanatlarını çırpmadan uçamaz..

Bütün dünyada bir büyük değişim, bir büyük çalkantı var. Türk toplumuna da daradağınık gibi görünen trafikte sağduyu yolunu bulacak, tarihinde çok görüldüğü gibi güzel ufuklara doğru canlılıkla doğrulacaktır. Bugünkü durumun bulanıklığında dertlenmek, yarınlarımıza güvenimizi sarsmış değil..

AKBABA

DEMİREL YÜCE DİVANDA!

VEDAT SAYGEL

Ula vatandaşlar didim

GALEYANA gelen kalabalığın her bağırsı çağırışında, futbol hakeminin sığındığı binayı her taş yağmuruna tutuşunda:

— Tüh tütüh, bi cam daha indi! diye dövünüyordu. Devletin parasıyan, milletin öfkesine yazık!

O dövündükçe, çıkan kargaşalıkta bir kazaya uğramamak için gizlenecek yer arayan arkadaş:

— Gel len şuraya sinek, diye çeke-liyordu berkinin. Elin camını çerç-vesini düşünce zaman mı?

— Bak nasıl ufaladılar gocca de-mir gapıyı...

— Len oğlum, gel kaçak. Gapı get-ti diye ne dertleniyon, yapı senin mi?

— Aha bahçe duvarını da indirdi-ler! Şimcik bizim eski başgan ola-cağı ki...

— Ülen gardaşım canını gurtar-mağa baksana sen. Candırmanın, polisın çaresiz kaldığı bi yerde, o eski başgan dediğin olsa ne denişir?

— Yoo, öyle deme, dedi beriki. Çok şey denişirdi. Bizim eski baş-ganı sen tanır mısın?

— Bilmem. Zahiye Seyfettin mi?

— Seyfettin çok eski. Bu yeniler-den... Hamamı falan yok ama, «Ha-mamcı Remzi» dirler.

— Eee?...

— E'si bu işte... Bi akıl vardı a-damda, akıl değil makine mübarek! Öfkelenen bunca insanı bi arada görse polisten candırmadan yardım mı isterdi? Çoluğunu çocuğunu to-parlayıp, gasabadan mı giderdi?

— Bu durumda Hamamcı Remzi dediğin ne yapardı?

— Neler yapmazdı ki?... Sen bi-zim oraların şimdiki halini de bil-mezsün değil mi?

— Seyfettin'den bu yana hiç git-medim.

— Şincik gitsen de tanıyamazsın zaten. Seyfettin'in zamanında adı ga-sabaydı ama, köyden de beterdi. Ne yolu vardı, ne okulu... Ne hükümat gonağı vardı, ne karakolu... Hamam-cı Remzi seçildiğinde de yoktu bi-şey. Çok da iyi tanışırız gendisiiy-nen. Ben belediye de odacıyım, o başgan. Odacıyım amma, öyle bil-diğin odacıardan değil. Sağ kolu-yum başganın. Bensiz hiç bi işe gi-rişmez, hiç bi şeye karar virmez. Öyle de mert bi adamdır hani... Ca-nı çay mı istedi?

— Çay içek mi Mistafendi? diye bana sorar.

— Eh, içek, dirsem:

— İki çay söyle de içek, der.

Seslenirim gahveciye, içeriz çay-ları. Gasaba için bi iş düşünüyör da parası mı çıkışmıyor? Gene bana so-rar:

— Para için şöyle bi Angara'ya u-zanak mı Mistafendi?

— Uzanak.

— Eh, öyleyse git otobosta ayırt yerim!

İşte bu Hamamcı Remzi'nin gün-lerden bi gün guyrugu sıkışverdi! Angara'dan söz alırken, öğüt alır-ken, vaad alırken, belediye'deki mu-halifler bunu gıstırıp:

— Geçen bunca zaman içinde ne yaptın arkadaş, hangi yapıya bi çivi çaktın, gasabanın neresini onardın? diye yüklenince, bizimkinde şafak attı!

— Şu gasabayı temelden yıktırıp, yerine yepyeni modern bi gasaba kurak mı Mistafendi? didi.

— Yıkılarak anasını satam, didim. Bunca yıl hangimize bi hayrı dokun-du ki zaten!

Oturdu, Angara'ya gasabanın du-rumunu, kendi durumunu, partinin durumunu belirten bi telgraf çekti,

haftasına varmadan üç tane birden şehercilik uzmanı geldi! Gasabanın sağını ölçtüler, solunu ölçtüler, bi çok resimler çekip gittiler. Gayrı ömrün varsa bekle ki hükümat bi-zim oraları yıktırıp, yeniden yaptı-racak!

Sabah akşam Hamamcı Remzi ba-na soruyor, ben ona:

— Bi telgraf daha mı çeksek, yo-ğusam kendimiz mi gitsek? diyoin.

«Telgraf çekek», «Yok yok, kendi-miz gidek», «En iyisi kentten tele-fon edek» dirken, Angara'dan gocca bi zarf geldi. Açtık ki, içinde bi dos-yaynan, bi de gıssa meğtüp. Meğer bizim gasabanın dertlerini ve duru-munu dikkate alan hükümat düşün-müş taşınmış, yeniden bi gasaba yaptırmaya gücü yetmediğinden, «Becerebilirsiz kendi imkânlarınız-la yaptırın» diyerekten, çizdiği projeyi yollamış!

Aldı Hamamcı Remzi'yi bi düşün-ce! Ne kendi dineliyo, ne beni dinel-dirio. Ne kendi paydos ediyo, ne beni eve gönderio! Yayımış plânla-rı masanın üstüne, boyna hesap e-diyo! Kimbilir kaçınıcı günün bi ö-ğle vakti:

— Devlet, bi grayderle çimento, demir verirse bu iş olur, diye kalk-tı masadan.

— Ula başgan, grayderle hadi tut-tun gasabayı yıktın. Paran yok, pu-lun yok; yalnız çimento, demirle yeniden gasaba mı kurulur? Hani bunun amele parası, hani bunun a-ğacı doğraması?

— Sen bana yardım idersen bu iş olur, diye tutturdu bu kez.

— Gardaşım, bana güvenip de ga-sabayı yıkacaksın hiç başlama. Be-denen dersen, yardım idek. Para dir-sen nereden bulup da virek?

— Yok, didi, yardım dediysek söy-

lediklerimi eksiksiz yapacaksın o kadar.

— O kadcırcık şeyi esirgemeyiz el-bet.

Angara'ya bi meğtüp yazdı, iki te-lefon etti, kasabaya koç gibi bi gray-der geldi. Bi meğtüp daha yolladı, istendiği an çimentoyla demir gön-derileceğinin haberini aldı.

— İstedimden iyi gidiyor işler, deyip sevinçten uçuyor Hamamcı.

Allahın bildiğini kıldan ne diye gizleyeyim? O gülüp söyledikçe, ben:

— Yokluktan çıldırdı zaar oğlan, diye boyuna kuşkulanyorum.

Bi sabah uyandık ki ne göre-k? Hiç bi şeyi olmayan gasabaya bi futbol kullübi kurulmamış mı?

— Tamam, dedi millet. Hamamcı Remzi'nin de suyu ısındı!

Kulağıma gelenleri kendisine du-yurdukça:

— Boşver, diyor bizimki. Kim ne derse desin... Olacaklara bak sen.

Bi kaç gün sonra da grayder baş-ladı eski başgan Seyfettin'in dükkân-larının önünü düzeltmeye... Derken düzlenen yere karşılıklı iki direk dikildi, tuğlacı İsmayil'den alınan ki-reçle yerlere bitakım çizgiler çekil-di, «Ne oluyor?» dememize kalma-dan, pazara kentten gelecek bi ta-kımla bizim takımın maçı olduğu ilân edildi. Başgan da boş durmuyor hani... Bi yandan düzlüğü hazırla-ıyor, bi yandan el altından gasaba-lıya «Bu çok iddialı bi maç haa... Yenemezsek dünyaya rezil oldu-ğumuzn resmidir!» diye habar salı-yor.

Cumartesi günü odaları temizler-ken çekti beni bi kenara:

— Göreyim seni Mistafendi, dedi. İstimlak yarın başlıyor.

— Amele, araba hazır mı?

— Hiç bi şey lazım değil, dedi. Gasabalı kendi işini kendi yapacak. Senden istediğim, beni yalnız bırak-mamandır. Maç boyunca halkın ba-şında olacaksın. Hakemin her ka-rarında hem kendin bağıracaksın, hem halkı bağırıacaksın. Topluluğun öfke gücünden yararlanacağız, ta-mam mı? Şimdi şuralara «Hayırna sevabına şu dükkânları yıkalım ar-kadaşlar» desek, kimse elini sür-mez. Ama bi kere kızdırdın mı, «Yıkma, yapma» desen de kimsenin gözü görmez. Bütün güçlük, mille-ti çileden çıkarıncaya kadar. Bunu başarıp, halkı ayaklandırdık mı, ya-şadık demektir. Ne zaman ne yap-man gerektiğini ayrıca sahada söy-lerim.

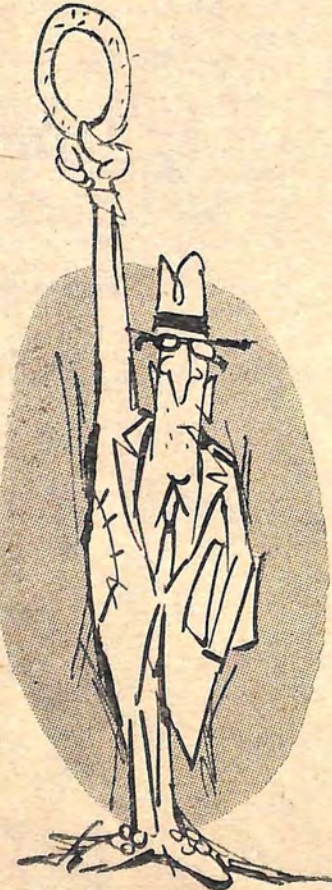
Aman gardaşım bi görecektin o günü! Meğer yediden yetmişe mil-let topa hasretmiş de kimsenin ha-barı yokmuş. Bi taraftan davullar güm güm vuruyo, bi taraftan gasa-ba halkı, «Ya ya ya, şa şa şa» diye ünnüyo, velhasıl bi şenlik ki gör-me! Hakemdi, konuk oyuncularla derken, ömründe topa ayak sürme-miş bizimkiler de gözüklünce tüm coştuk! Ben, «Yaşayın aslanlar, yük-lenin yığitler!» diye bağırıyom, ga-sabalı bağırıyo! Ben hakeme «Yuh» çekiyom, gasabalı «Gözüne gözlük» diye devam ediyo!

Biz böylecene şen şakrak bağırışp dururken, yedik golü! Ardından bi gol, bi gol daha yiyince kulağıma:

— Tam sırası; yürüt halkı! diye fı-sıldadı başgan.

Onun fısıldamasıyla da bizimkile-re döndüm:

— Ula daha ne duruyorsunuz sa-yın vatandaşlar, didim. Heriflerin golü üçlendi, şerefimiz lekелendi... Hangi yüzle kente ayak basarız?

— Memurlar üç sınıfa ayrılacak. —

Şakiler dağlara çıktı. — Gazeteler —

Gerilerden de bi ses:

— Bunu onların yanına korsak yarıklar olsun bize! diye ünneyince yerden daşı kapan, belinden bıçağı-çeken üşüştü sahaya! Başgan:

— Ben hakemi Seyfettin'in arpacı dükkânına sokuyorum, didi. Milleti oraya yürüttü! Orasını yıkınca, yanındaki dükkâna geçersiniz. Sonra sırasıyla çeşme önüne kadarki kısmı yıkarınız. Sayet vakit kalır da halkın öfkesi geçmezse, pazar yerinin arkasındaki kısmı da kaldırırsınız.

— Peki başgan, didim.

Giderkene:

— Yalnız dikkat et, didi, ahşap yapılardan çıkan tahtalar ziyan olmasın. Yeni yapılarda çimento kağıyla iskele olarak kullanacağız onları.

Hakemin koluna giren başgan çekti, gitti. Onun gitmesiyle de millet bi bağırs, bi küfür, Seyfettin'in dükkânlarının ilkine hücum etti! Hem öylesine bi hücum ki, taşı savuran camı çerçeveyi aşağı indiriyor, tekmeyle yapıştıran kapı, merdiven demiyor! Baktım, yıkım işi iyi gidiyor ama, çıkan malzeme kimsenin işine yaramıyacak, fırladım üst kat pencerelerinin birine:

— Ula vatandaşlar, didim. Bu yı-

kımı millet, memleket hesabına yaptığını biliyom amma, insan gibi yıksanız günaha mı girersiniz? Bu çıkan malzeme başka yapılarda yeniden kullanılacak gardaşım. Bi yandan yıkın, bi yandan kalıplık tahtalarla, iskelelikleri birbirinden ayırıp şöyle bi kenara yığın!

Akşam ezanı okunurken, istimlâk işi bitmişti. Sevinçten kabına sığmayan Hamamcı Remzi:

— Gördün mü? didi. Bu hızla haftaya yeni okulun temelini atarız artık.

Devrisi gün grayder başladı okul yerini düzlemeye. Kale direkleri yeni düzlüğe dikildi, kireç çizgiler çekildi, çok güçlü bir takımın maçı alındığı ilân edildi.

— Aman, didi başgan, gözünü dört aç, bu sefer istimlâk falan yok.

— Millet nidecek? didim.

— Temel için taş istifleyecek!

— Ula temel didiğin üç beş taşla biter mi?

— Halk yeterince öfkelenirse arar bulur, öyle taşlar savurur ki, toplanan taşlarla üç okulun temeli atılır!

O maçın bitişini görseydin, aklın dururdu gardaş. Millet bi coştı, bi coştı, atacak taşı tükenen taa aşağı

köye taş toplamaya koştı!

Galeyana gelen halkın attığı taşlardan korunmak için gizlendiği köşeden arkadaşının anlattıklarını dinleyen sordu:

— Hiç amele gullanmadı mı yanı sizin belediye?

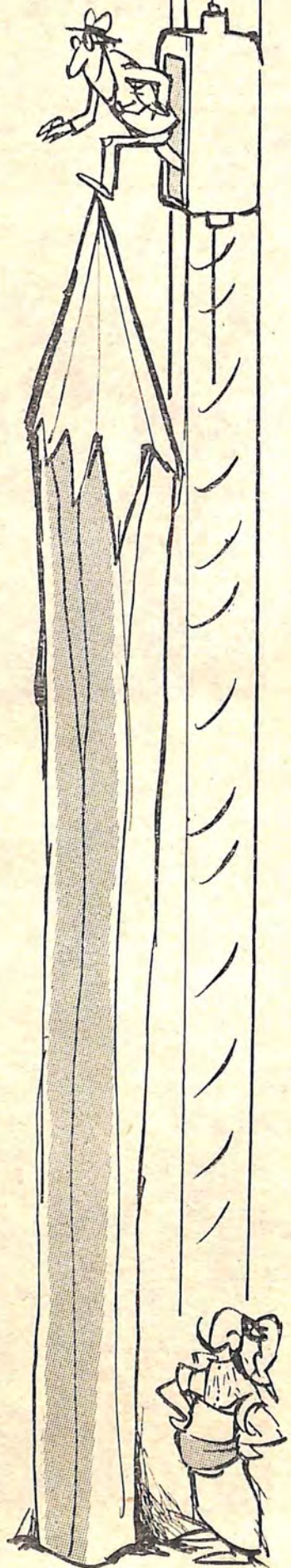
— Ameleyi nidecek? dedi beriki. Okulun temelini futbol sayesinde attık. Çatıyı örtmek için kamyonlarla gelen kiremitleri futbol sayesinde ücret ödemedem boşalttık. O hızla hastaneyi bile bitirirdik amma, Hamamcı son seçimi kaybetti.

— Madem kafası çalışıyordu, neden kaybetti?

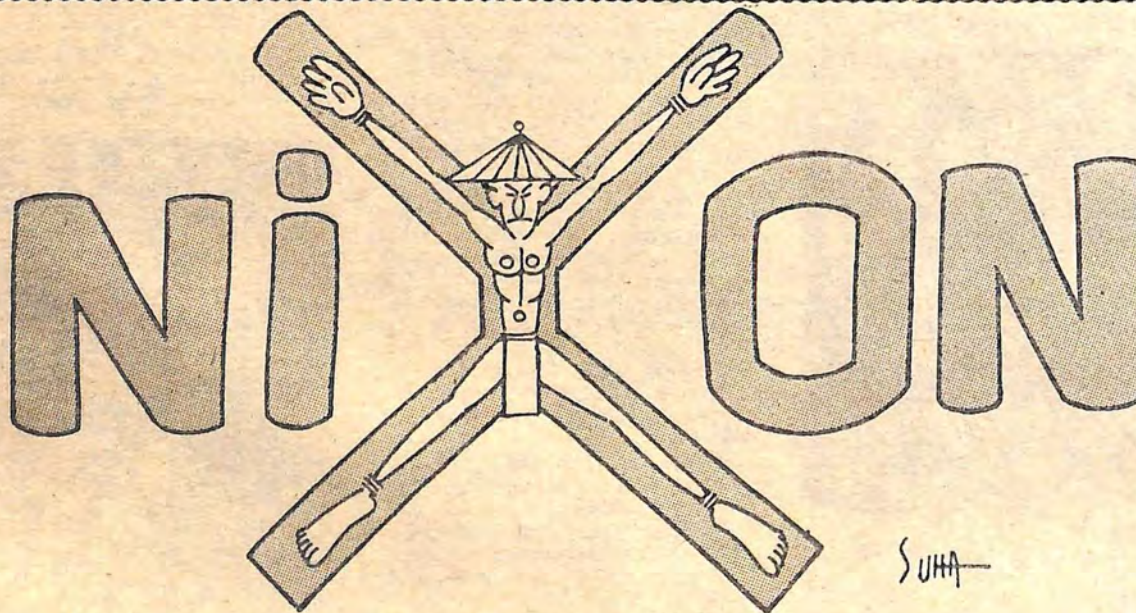
— Hiç canım... Gene kaybetmezdi ya, futbol takımlarını çoğaltıp haftada üç maç yaptırarak, kasabayı daha çabuk kalkındıracağını vaadeden Tabansız Hüsnü'nün oyununa geldi! Hey gidi hey... Bizim Hamamcı buranın başkanı olaydı, ayaklanan şu halkın öfkesiyle kaç mahalleli istimlâk ettirirdi, kaç yapıyı bitirirdi kimbilir! İşmarı alıp da yüğsekçe bi yere çıkıp, «Ula vatandaşlar» didim mi, yıkılacak yerlerin plâna uygun olmasına dikkat ettim mi, cennet olurdu buralar vallaha!

Vedat SAYGEL

CAFER
ZORLU

ASANSÖR!

— Nixon'un Kamboçya harekâtı tepki uyandırdı. —

MESHURLARA 21 SORU

SORUP
SORUŞTURAN
SUAVİ
SUALP

SADRI ALIŞIK

SADRI Alişık ile Sultanahmet'te, kahvede buluştuk. Önce muhtelif ebatta ve yerde çektiğimiz mânalı fotoğraf çalışmalarından sonra, bir gazinonun her hangi bir masasına oturduk, soğuk meşrubat vaziyetimizi ayarladıktan sonra ben hemen bekletmeden suallere geçtim:

disine hatırlattım. Teşekkür etti... Bir limonata daha ısmarladık... Dördüncü sorumla onu şaşırtmak istiyordum... Birden sordum:

Sual 4 — Siz her gece mehtaba çıkar mıydınız?...

Cevap — Heybeli'de tabii... Çıkar-dık... Güneş ufaktan şimdi doğar... Konuşmamız çok hızlı ve edebi

Önce çekirdek leblebi aldı...

Sual 1 — Ne zaman meşhur oldunuz?...

Cevap — Sekizi çeyrek geçe...

Sual 2 — Kendinizi ekseriyetle ne zannedersiniz?...

Cevap — Rakı şişesi zannedirim... Sadri, içtiği limonatanın hararetinden olacak, daha başlar başlamaz arayı açmaya çalışıyordu... Hemen üçüncü soruyla ona yetiştim:

Sual 3 — Kamerayla tarama arasındaki ilişkileri sayar mısınız?...

Cevap — Bir... iki... üç... dört... beş... altı... yedi...

«Bir dakika» deyip lâfını kestim... Sadri dalgasını geçiyordu. Bu işin şakaya gelir tarafı olmadığını ken-

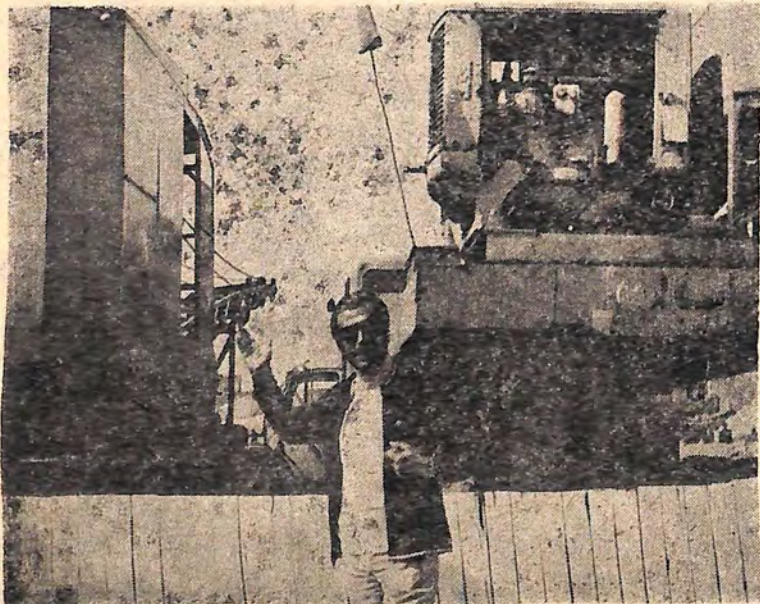
bir çerçeveye girmişti... Birer limonata daha sallayıp, birbirimizi süzdük... Beşinci sorumda bambaşka bir vaziyet takımlıydım... Çünkü Sadri çok ters cevaplar vererek beni quallatıyordu...

Sual 5 — Gitmek mi zor, kalmak mı zor?...

Cevap — Gönül Yazar'a sor... Anlaşılmıştı... Sadri Alişık şişmeye karar vermişti... Ona mesleki bir soruyla şeytmeye karar vermiştim. Soracağım suali kendisine göstermedim ve birden sordum:

Sual 6 — Film çevirirken, neleri ön plana alırsınız?...

Cevap — Konsol, iskemle, sürahi,

Sonra da biraz ekskavatör, Buldozer gibi makinalar aldı...

masa... Bilirsiniz ki aksesuar önemlidir... Yenmez.. katıyen de yenmelidir...

Görüyorsunuz ki Sadri Alişık, her sualin cevabını hain bir şekilde ve tam yerinde cevaplandırıyordu... Yedinci sualimi sağ gösterip sol vurmak gayesiyle yarım sağa dönerek sordum:

Sual 7 — Karşısında oynadığınız artistler arasında, karşısında oynamadıklarınız var mı?...

Cevap — Kuında oynayanlar, tavla, bezik, okey, pişpirik oynayanlar hariç, aklınıza kim gelirse...

Sadri'ye biraz da genel konulardan bir soru sormak zamanı gelmişti... Hattâ beş dakika geçiyordu... Tabii bekletmeden sordum:

Sual 8 — İdealinizdeki seyirci tipini tarif eder misiniz?...

Cevap — İdealepe'de oturanlar... Sual 9 — Kaç yıl amorstan oynadınız?...

(Amors, bir artistin filminin arkadan çekilmesidir... Yüzü görünmez)...

Cevap — İki asır kadar... Fazla kalamıyacağımı anlayınca enseme büyük taktım. Bir de sigara yaktım... Bir de baktım aktör olmuşuz... Aslında yüzüm amorsumdur... Fakat rejisörler ters plân çalışıyorlar... Bilmem anlatabildim mi?...

Biz de ters yüz olduk tabiatıyla... Bir süre böyle idare edip, eskiyince Bitpazarı'nda satacağız...

Sual 10 — İlk romantik hareketinizi ne zaman, nerde yaptınız?...

Sadri'nin gözleri daldı. Limonata-dan güzel ve zarif bir yudum aldı, bir müddet öyle kaldı, sonra cevap verdi:

Cevap — Kiralık bir romanı, hü-zünlü bir sonbahar akşamı, yalnız ve bedbaht hislerimle ve gözlerim yaşlı, bir çalının dibine gömdüm. Ve onu bir daha okumamaya yemin ettim... Evet.. maalesef o benim için hâlâ failli meçhul bir roman olarak kalmıştır...

Sadri'nin gözleri doldu... Kendisine mendilimi verdim... Kirli bulup almadı... Garsonun verdiği peçete kâğıdına sildi... Ona düşündürücü bir soru sorup ferahlattım:

Sual 11 — Hiç büyük adam olmayı düşündünüz mü?...

Cevap — Çok düşündüm, ama vakit bulamadım...

Sadri, demek ki isteseydi büyük adam olacaktı... Memleket bir büyük adamdan mahrum kaldığı için kendisini teselli ettim... Birer limonata daha söyledik... Ona limonatasını buzlu mu, buzsuz mu içersin diye sorarken, onikinci sorumu da arada sormayı unutmadım:

Sual 12 — Mavi gabardin kumaş size ilk anda neyi hatırlatır?...

Cevap — Hatırla Margirit o mesut geceyi şarkısını, biraz sonra da bellediye zabıtasının baskını...

Sual 13 — Peki Sadri bey... Bu soruya da doğru cevap verdiniz ve bir porsiyon balık etmek kazandınız... Soğanlı seversiniz her halde... Şimdi en zor bir soru ile karşı karşıya kalacaksınız... Gittiğiniz memleketler arasında size en şey gelen hangisi?...

Cevap — Genellikle, kesin bir yargıyı özemsiz olmayan bir deyimle nitelendirmeye bu koşulların yoğun nedenlerle katımsız olgunlaşmasına bir yörüngeç süngemeli... Bilmem anlatabildim mi?...

Çünkü memleketler... Başka ne olabilir?...

Sadri'nin bu ilmi ve özlü cevabı takdire değeri... Birer limonata daha getirttik. Ben bir soru daha sordum tabii:

Sual 14 — Kaç gömleğiniz var?...

Cevap — Sekiz gömlek, sekiz piston, sekiz silindir...

Bir de kendisine toplumsal bir soru sormak lüzumunu hissettim:

Sual 15 — Halk sizi neden tutuyor?...

Cevap — Lodostan... Bir bıraksalar hepsine hırer rakı ısmarlarım... Şimdi tarihi mânada suallere gel-

Daha sonra da bir kaç apartman aldı...

miştik... Sadri'nin bu husustaki ölçisini ölçmek için onaltıncı sorumu bu tarafa yönelttim... (Ne yapmışım?)

Sual 16 — 1811'de Kanuni Esasi Kiraathanesinde oynanan tavla maçında iki mars, bir oyun yapan meşhur oyuncu kimdi?...

Cevap — Tatavla! Gele İsmail...

Sual 17 — Kleopatra kraliçe olmadan önce ve sonra ne oldu?...

Cevap — Benim bildiğim, önce Nisua'da çalıştı... Bir ara film çevirdi... Şimdi de Güneş Pavyonda tuvalette kolonya serpiyor...

Sual 18 — Hususiyetlerinizi kendinize saklar mısınız?...

Cevap — Umumiyetle... Bir kısmını da kıya ayırırım... Sobada yakarız...

Sual 19 — Her şeye rağmen hayat güzel mi?...

Cevap — Hayır, hayata rağmen her şey güzel...

Limonatamız bitmişti... Garson tazeledi... Suallere aynı hızla devam ettik... İkimiz de adamakıllı terlemiştik...

Sual 20 — Yumuşak bir yatak, loş bir oda, tül perdeler, nefis bir losyon kokusu, bir şişe viski, iki bardak, bir paket Salem sigarası size neyi hatırlatır?...

Cevap — Film setini veya Solhan plâtosunu...

Sual 21 — Son suale geldik... Buna cevap verecek misiniz?...

Sadri limonatasını çekti... Beni süzdü:

Cevap — Hayır vermiyeceğim... Bütün sorulardan nefret ederim... Siz mesut olun, ben kendi yolunda giderim... Hepinize selâm ederim... Zahmet etmeyin ben kendi kendime ederim... Ettik zaten...

(Sadri çıkar... Kamera, ağaçların arasından, boş limonata, pardon, fakı kadehlerini görür... «Son» yazısı ağaçların üzerinden çıkar...)

(NOT — Sadri Alişık'la 21 soru konuşmamızda adı geçen limonatalar, limonata değil rakıdır. Düzeltiriz.)

En sonra, tabii kalan parayla kendisine yer satın aldı...

— İş gücümüzü baltalıyorsun ha, yürü karakola!..

ZORLA değil ya, yetkiden ve yetkililerden hoşlanmam. İnsanların popolarını cartcort dayanaklarına yaslamp başkalarının kaderi üstünde —küçük yahut büyük çapta— söz sahibi olmaya kalkmaları sinirime dokunur.

Diyeceksiniz ki:

— Çaresi yok. Devlet olmasa, hükümet olmasa, irili ufaklı makam sahipleri, yöneticiler, memurlar falan olmasa herhangi bir düzen nasıl sürdürülür?

Kabul. Ben de şimdilik çaresi olduğunu iddia etmiyorum zaten. Sadece bu kişilerin sinirime dokunduğunu söylüyorum.

Dünyada gerekli ama çirkin çok şey vardır:

Demir parmağlık, enjeksiyon iğnesi, dişçi kerpeteni, cop, kelepçe... Saymakla bitmez.

Toplum bunların varlığından ister istemez yararlanıyor. Ama hiçbirini sever misiniz?

Yetkililer metkililer de aynı sınıfa girer işte.

Onların varlığını —şimdilik— bir dereceye kadar haklı görebilmemizin de şartı şudur:

Etkili olmaları. Yani toplumu zararlı düzensizliklerden, zorbalıklardan, hırsızlık uğursuzluklarından koruma işini gerçekten başarıyla yürütebilmeleri.

Eğer onu da yapamıyor, hele hele ters yönde sonuçlara yol açılmasını kolaylaştırıyorlarsa, ahalden vergi toplayıp bunları beslemekte hiç hesap yok demektir!

Geçenlerde basınımızda açıklanan bir durum beni bu bakımdan hayli düşündürdü.

Konu: kaçakçılık.

Gerekli ama çirkin gördüğüm mesleklerin başında gümrükçülük gelir. (Bir memlekete dönen yurtdaşların ya da orayı ziyarete gelen yabancıların giriş dakikalarını zehir etmekten, herkesin yüzüne şüpheyle bakmaktan, elâlemin kirli çamaşırlarına varınca ya kadar her şeyini karıştırmaktan beter iş olur mu?)

Bizim gümrükçülerimiz de bütün bu işleri zaman zaman fazlasıyla yapmakta, söz gelimi Almanya'dan dönen işçilerimizin canlarını burunlarından getirmektedirler. Sonuç olarak ciddi kaçakçılığı gerçekten önleyip Türk ekonomisine yararlı olsalar yüreğim yanmayacak. Ama sınır kapılarımızın durumunu bilmeyen yok:

Münih işçilerinden Ayşe kadın

YELPAZE

REFİK ERDURAN

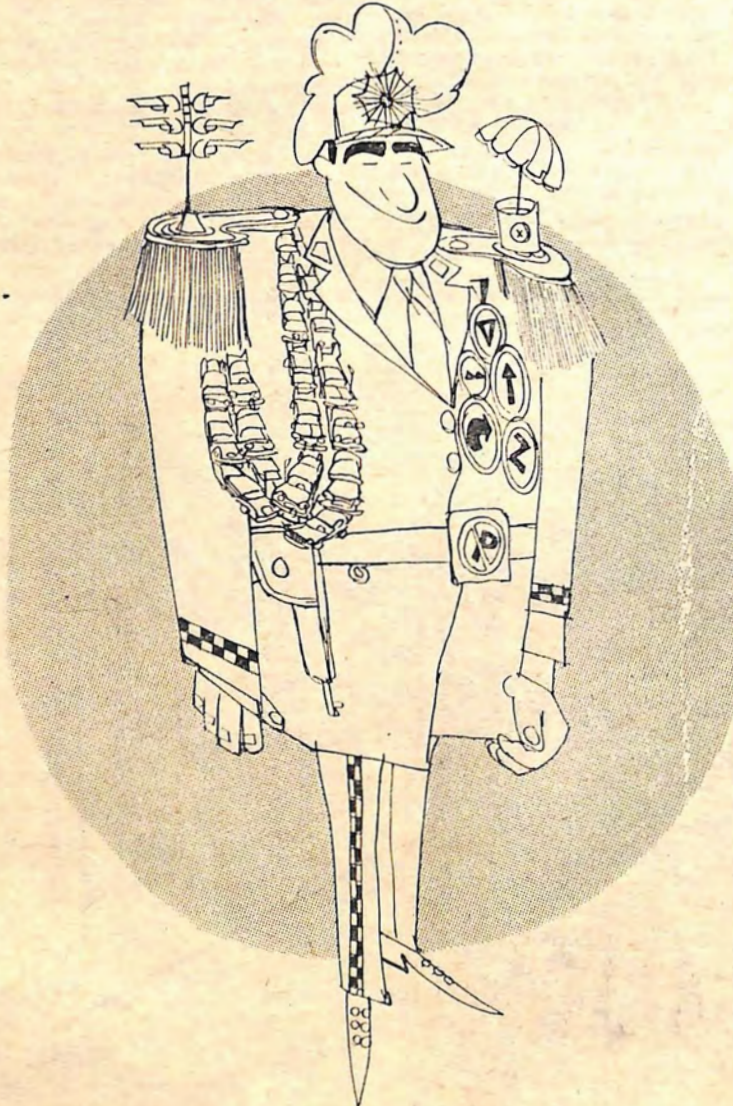
YETKİ, ETKİ, METKİ

küçücük dikiş makinesini sokamaz da, yolunu bulan zevat tektül fabrikalarını geçirir!

Büyük çaplı kaçakçılığın en kârlı kollarından biri de gizli silâh ithali ve satışı. Basınımızda

açıklanan olay işte o konudaydı.

Türkiye'de rahatça silâh kaçakçılığı yapan yerli ve yabancı gruplar arasında Suriye'li Araplardan kurulu iri bir şebeke de varmış. Bunların ileri gelenleri

Istanbul Trafik Müdürü
SÜSLÜ İHSAN!

o işten kazandıkları büyük paralarla İstanbul'da metresler tutup lüks apartmanlarda keyif siirer, en tantanalı biçimde yolculuk eder, yurt dışındayken de en cıvılcı otellerde kalırlarmış.

Bir süre önce başlarına bir iş gelmiş. Bizim gümrükçülerin görevini felek yapmış, heriflerin Sürmene'den Güney Anadolu yönünde gitmekte olan on tonluk bir kamyonunu devirivermiş. Aracın devrilmesiyle türlü türlü silâh ve cephane saçılmış ortaya... (Makineli tüfekler dahil!)

Tabii bu durumda sıkı soruşturma yürütüp kaçakçıları bir bir yakalamak vacip olmuş. Baskınlarla ele geçenler sınırışı edilmişler.

Aralarında şunlar var:

Şaban Reşit Vezir.
İsmet Reşit Şaban.
Hacı Enver Şaban.
Muhammed Şaban.
Mustafa Reşit Şaban.
Kemal Reşit Şaban.
Niyazi Reşit Şaban.
Hacı Ahmet Şaban.
Şaban Şaban.

(Soyadlarının Şaban oluşunu anlıyorum bu kadar çok insan n: her halde hepsi akraba. İlle ve lakin ilk adı Şaban olanlara ne demeli?)

Listeye göz gezdirince aklıma iki soru geldi.

Birincisi:

— Kimseye bir şey satmadığı-mıza göre Suriye'ye isim ilirac edemez miyiz?

İkinci soru ise... Durun ama, önce olayın sonunu anlatayım.

Şebeke şefi bir türlü bulunamıyormuş. Yetkililerimiz çabalaya dursunlar, herifcioğlu meğer işlerin karıştığı haberini gerekli yerlerden alıp zamanında tıyüvermiş.

İyi adammış yine de. Çünkü saklanbaçta yetkililerimizin ebeğini uzun sürdürüp hepsini üz-mek varken öyle yapmamış, Sof-ya'nın en pahalı otelinden İstan-bul'daki bir polis şefimize tele-fon ederek haberi vermiş:

— Ben buradayım, arama zahmetine katlanmayın...

Evet, aklıma takılan ikinci so-ru da şu:

— İşlerimizin içinde bolca Şabanlık olduğu besbelli ama, gerçek Şaban durumundakiler kim-ler acaba? Adı öyle olanlar mı, yoksa hâlâ kaderlerini «yetkili el-lere» bırakmaktan kurtulamayan yurtdaşlarımız mı?

Refik ERDURAN

Zehirli Gaz

MUZAFFER İZGÜ

— Abicim, dedi şoför, birtakım andelüpler, birtakım gırgırlar, o zaman trafikçi âbilerimiz tamam, u-yurlar ki hem de nasıl uyuma, der-sin kış uykusu... Zatime abicim, her hangi bir kaza olmasın, sona ölüm olmasın, yaralanma olmasın, bizim bölge trafikçi âbllerimiz benzin istasyonlarında, anlıyorsun ya, o bi-çim tavlâ, pişpirik, kapıkacı, akşam oldu mu, doldur raporu, âyâya bölge müdürünün önüne. Bir komi-ser, bir şoför, iki polisten meydana gelen falan numaralı ekip, sabahtan akşama kadar veya akşamdan saba-ha kadar cansiperane çalışmış olup, gerekli kontroller yapılmış, gerekli cezalar yazılmış vazife tastamam e-dilmiştir...

Üzerinde ondört kişilik yazan mi-nibüsün içinde tam yirmi kişiydik. Yâni, çenebaz şoförümüz şayet bul-sa, bir kaç kişi daha hiç çekinme-den alırdı arabaya.

— Yok abicim, dedi yine, trafik-çilik öyle adam saymaknan olmaz. Kaç kişi ulan bunun içindeki? Yir-mi beyim. Niye altı kişi fazla ulan? Ses yok. Yazayım mı ceza ulan? Yi-ne ses yok... Yazar otuz kâat ceza ve sen yine aynen yirmil yolculu de-vam edersin yoluna.

Şoför birden frene basıp:

— Bak, dedi, görüyorsun değil mi zehirli gazları? Nasıl uyutuyorum, seyret!

Arabayı yolun banket kısmına al-dıktan sonra, hemen alelacele ceke-tini yere serdi, selâmını vererek na-maza durdu. Trafik arabası geldi, ya-nımızda durdu. İçinden bir polis çı-karak:

— Kim ulan bunun şoförü? dedi.

Muavin, parmağıyla şarambolu göstererek:

— Hacı âbim, dedi, Hacı Mevlüt... Allah kabul eylesin, namaz kılıyor âbi.

Şoföre baktım, iştahlı iştahlı eği-lip kalkıyor. Polis bir bekledi, iki bekledi, bizimkinin namazının bite-ceği yok, dersiniz teravih namazı kı-lıyor.

Polis:

— Ehliyet, dedi. Muavin:

— Üzerinde âbi, dedi.

— Vize?

— O da üzerinde âbi...

O sırada trafik arabasından ko-miser bağırdı:

— Yürü gel gidelim, dedi.

Polis, tam arabanın yanından ay-rılırken:

— Söyle ulan hacı âbine, bize de dua etmeyi unutmasın, dedi.

— Olur, dedi muavin.

Trafik arabası gittikten sonra, şo-för selâmını verdi, ceketini toplayıp geldi, direksiyonun başına geçti.

— Allah kabul etsin, dedim.

— Sağol, dedi. Öğleni de kaza et-tik...

— Sen hacı mısın? diye sordum.

— Yarım hacı abicim, dedi. Mu-avinken, otobüsümüz hacca gidecek-ti. Tabii arabanın muavini olduğu-muzdan biz de gidecektik. Ne var ki, hudut kapısına varınca, beni o-rada indiriler, muamelesi eksik, gi-demez dediler. Abicime deyim, o yüzden bizim adımız yarım hacı kal-dı memlekette.

Biraz daha gittik. Bu kez başka bir trafik arabası.

— Ulan, dedi yarım hacı, galiba bugün bu yoldan ya Başbakan geçe-cek, ya da okkalı bi devlet büyüğü. Yoksa bunlar böyle arı gibi vızır vızır dolaşmazlar...

Muavinine seslendi:

— Lan Rahmi!

— Buyur usta!

— Yap ulan numaranı.

Muavine baktım, şişeden sarı bir suyu sürüp duruyor suratına. Yüz oldu Çinli yüzü gibi sapsarı. Sonra, kendini kapıp koyuverdi bir yolcu-nun üstüne. Araba durur durmaz, yarım hacı, trafik polisine:

— Abicim, dedi, ne kadar ceza ya-zarsan yaz razıyım, ne var ki şu ca-nı kurtaralım. Tavuk canı değil, in-san canı polis beyâbicim. Delik âbi, kalbi delikmiş... Doktora yetiştiriy-o-ruz... Haydi senin de sevabına, ida-re et de yetiştirelim... Zavalılık da-ha askerliğini bile yapmamış, ar-slan gibi delikanlı.

Polis:

— Madem öyle, çabuk sür, dedi.

— Sürerim abicim, hem de cet gi-bi...

Oradan da yakayı sıyırdı bizim şo-för. Ama muavin söyleniyordu:

— Valideden yedik yine paparayı belle, diyor. Bizi böyle mum ka-bağı gibi sapsarı görünce basıyor yaygarayı... Gömleğin yakasını bo-yuyormuş, bu sarı boya, hiç de çık-mıyormuş...

— Kes ulan, dedi şoför. Sonra ba-na dönerek:

— Geçenlerde gazetelerde okudum. İstanbul'un trafik müdürü trafiği ha-vadan idare edesiymiş... Allah seni inandırın bi güldüm ki abicim, o biçim... Ulan dedim kendi kendime,

zaten bu memleketin trafiği her za-man havadan cıvadan idare edilmez mi ki, ne var yâni bunu gazetelere yazacak?...

Biraz daha gitmiştik ki:

— Hop, dedi, bastı yine frene.

— Hay ola? dedim.

— İctima âbi, zehirli gazlar içti-ması... Ulan bi gazete de okumadık bugün be. Var dinime imanına, bu-gün bu yolda bişeyler var. İran Şa-hı mı geçecek, Amerika kumandanı mı geçecek, yâni birinden biri geçe-cek ya, kim?...

Durduk yine... Şoförün suratına baktım, bir dakika önce neşeden gözlerinin içi gülen adam, şimdi nerdeyse dokunsan ağlayacaktı. Ni-tekim polis:

— Ruhsatname, der demez, başla-dı bizimki tane tane dökmeye.

Polis:

— Yoksa vizesi mi geçti? dedi.

Yarım hacı hıçkırarak:

— Yok, dedi.

— Niye ağlıyorsun?

— Sorma âbi...

Başladı bu kez direksiyona kapa-nıp hüngür hüngür ağlamaya. Sanki dersiniz bir numaralı profesyonel aktör. Polis:

— Ne var yahu, söylesene? dedi. Niye ağlıyorsun?

Muavin geldi o sıra:

— Aldırma âbi, dedi polise. Ne yapacaksın, takdiri ilâhi öyleymiş, olmuş bi kere.

— Ne olmuş?

— Bizim ustanın âbisi...

— Eee?

— Trafik polisiydi...

— Evet?

— Samsun'da görevliyken... Bi kahve kaçakçısını yakalamaya çalış-ıyorlarmış...

— Vuruldu mu?

— Hem nasıl vurulma âbi, tam alının çatından... Şimdi usta ne za-man bi trafik polisi görse, kardeşi aklına gelip böyle hüngür hüngür ağlıyor.

Muavin, cebinden bir kolonya şi-şesi çıkarıp, biraz polisin avucuna döktü, biraz da yarım hacımın kafa-sına:

— Hadi usta hacı, dedi. Allah öy-le istemiş, öyle olmuş, önüne geç-meğe imkân var mı?

Yarım hacı, hem tane tane dökü-yor, hem de:

— Vatan millet için öldü, vazife şehidi, diyor.

Sonra, tuttu polisin boynuna sarıl-dı. Danalar gibi böğüre böğüre:

— Ah alı şuram yanık, şuram! di-ye bağıyordu. Bir trafik polisine sarıldım mı zannediyorum ki kar-deşim gelmiş, boynuna sarılmışım... Benzymesin aynısı senin gibiydi, ar-slan gibiydi âbi...

Arslan gibi dediği polis, bir alt-mış boyunda sıkı bir şeydi...

— Ah âbi ah, arslanlar gibi arslan-lar... Kardeş acısı bir şeye benzemi-yor... İnsan gün geçtikçe ateş gibi yakıp kavuruyor...

Polisin yüzü de ağlamaklı oldu:

— Hadi ağlama hadi, dedi... Ne yapacaksın, kaderi öyleymiş...

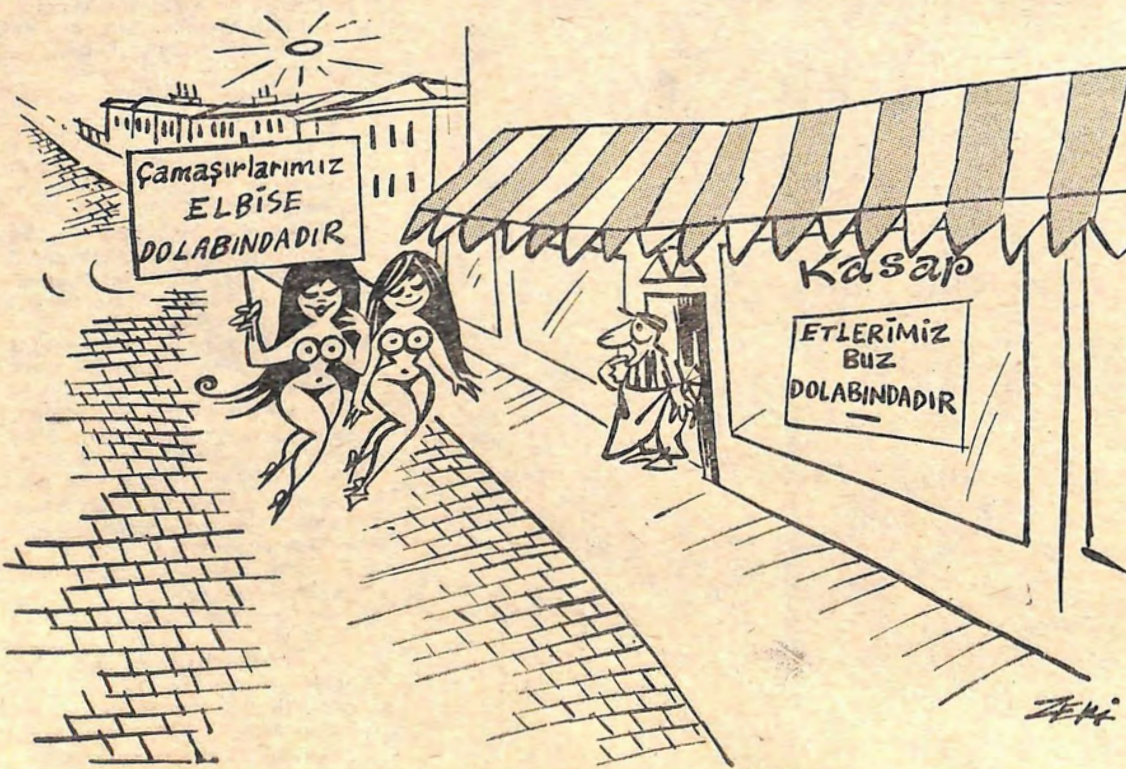
— Nasıl ağlamayayım âbi, nasıl ağlamayayım... Dört de çocuk kaldı geriye... Hepsi de benim başımda... Akşam eve giderim, demezler mi ba-bamız nerde, trafik kontrolundan ne zaman gelecek diye, içim parça par-ça olur. Senin gibi âbi, dalyan gibi yiğit... Vatan millet uğruna...

Polis elindeki ruhsatnameyi kont-rol etmeden uzattı. Kolunun yeniyle gözünü sil-di:

— Haydi gidin, dedi.

Yarım hacı, hıçkırarak vitesi bi-re taktı, hıçkırarak el frenini indir-di, hıçkırarak gaza bastı... Gülerek vitesi ikiledi, kakkaha atarak üçle-di... Ve de uçtuk gittik...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

PAZARTESİ

Tiryakilik

Spor sahalarının savaş alanlarına dönmesi üzerine düşünceleri sorulan Demirel, «Kavga oluyor diye spordan vazgeçemeyiz» demiş.

Bu vazgeçememek, bir toplum tiryakiliğidir bizde.

Kanser yaptığını hep biliriz, biliriz ama, kanser yapıyor diye sigaradan vazgeçemeyiz.

Ahlâka ve yasalara aykırı olduğuna biliriz ama, yasalara aykırı diye rüşvet alıp vermekten vazgeçemeyiz.

Kötü bir şey olduğuna hep biliriz de, kötü diye karaborsadan vazgeçemeyiz, sahtecilikten vazgeçemeyiz, kaçakçılıktan vazgeçemeyiz, haksız kazanç sağlamaktan vazgeçemeyiz.

Seçim alışkanlığımız gibi yâni...

Eldeki elemanlarla bir arpa boyu ilerleyemeyeceğimizi hep biliriz, «Bu sefer kafamızı kullanalım» deriz, fakat aynı kimseleri tekrar tekrar seçmekten bir türlü vazgeçemeyiz!

SALI

O da yok!

Norveç'te yapılan bir âlet sayesinde, kalb hastaları kapı kapı dolaşıp doktor aramaktan kurtulacaklarmış. Güzel bir buluş.

Hastanızın durumunda sizi üzüntüye düşürecek bir değişme mi var? «Eyyvah, ne yapayım! Gecenin bu saatinde doktoru nereden bulayım?» diye paniğe kapılmayacaksınız. Hemen telefona koşup bilinen numarayı açacaksınız, hattın karşı ucundaki elektronik âlet muayene edecek, teşhis koyacak, pek bilinmiyor ama her halde almanız gereken ilaçları da söyleyecek.

Buluş, Norveçlilerden çok, doktor sıkıntısı çekilen ülkemizde sevinç yaratmıştır sanırız. İşin kötüsü, âlet getirtilse bile bırakın teşhis koymasını, telefonun konuşmasını nasıl buluruz?

ÇARŞAMBA

İkiz kardeş

Türk Tabipler Birliğinin düzenlediği toplantıda, halkın gizli açlığa mahkûm edildiği ileri sürülmüştü.

Gizlilikle açıklık ikiz kardeş san-ki...

Gizli işsizlik bizde.

Gizli delilik bizde.

Gizli açlık bizde, gizli oturma bizde...

Yalnız bir açığımız var, o da sık sık görülür bütçemizde!

PERŞEMBE

Derken

Hâlâ Tanrının günü kürek çeken 76'lık bir sandalci, «Cinsi kudretimi sarmısağa borçluyum» diyor.

İlahi dede... Bilirsin çok çocuk yapma rekoru bizde.

«Cinsel gücümüzü soğana borçluyuz» dedik, «Sarmısağa borçluyuz» dedik. Bu iş muska ile oluyorsa desenize bir at nahi ile çocuk patığımızı eksik!

CUMA

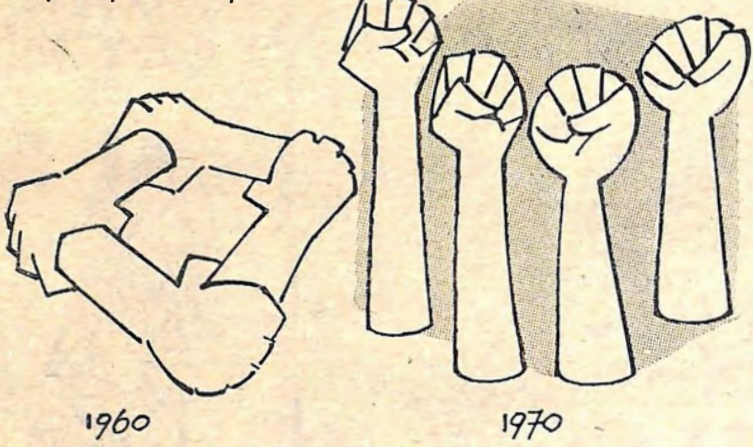
Baskın çıkar

Gaziantep Ticaret ve Sanayi Odası, Altın Fıstık Festivali düzenlemeye karar vermiş.

Bilirsiniz, festivallerin amacı, dâ-

27 Mayıs'ın 10. yıldönümü.

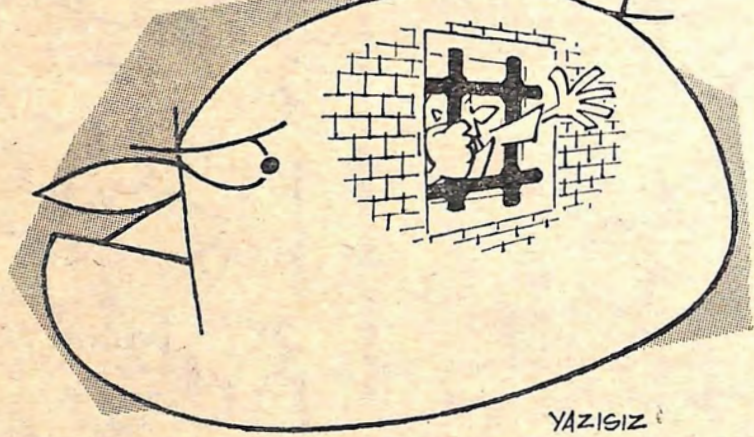

— Yeni Personel reform tasarısıyla milletvekili maaşları on bin beş yüz liraya yükseltilecek. —

— HALÂ GELMEDİ VEKİLİMİZ... HER HALDE AYLIĞINI SAYIYORDUR.

— Fikir suçlarının affedilmesi istendi. —

YAZIGIZ

— Dış seyahat için vergi konuyor. —

— BAŞINIZ SAGOLSUN. HEMEN DIŞ SEYAHAT VERGİSİNİ YATIRIN. ÖDÜR DÜNYA'YA GÖÇ ETTİ !..

vettilere, yapıldığı yerin özelliklerini tanıtmaktır.

Örneğin, SiliVRi'nin yogurdu meşhur olduğu için her yıl bir «Yoğurt Bayramı» düzenlenir. Yâni bir nevi festival.

Bunun yanı sıra Yarımca'da Kiraz Bayramı yapılır, Antalya'da Portakal Festivali...

Efes'in harabeleri ünlüdür, Antep'in fıstığı... Amasya'nın elması, Giresun'un fındığı... Aydın'ın üzümü, İzmir'in inciri...

Ama yarışmaya katılsa birinciliği alır İstanbul'un trafiği!

CUMARTESİ

Bir karışıklık var ya...

Almanya'da çalışan bir işçimizin, İstanbul'a postaladığı «Ev eşyası» yazılı sandıkta, bir bölüğü donatacak sayıda piyade tüfeği çıkmış.

Gönderenin kimliğini öğrenince, biraz rahatladık inanın. Olayı kaçakçılığa yoramadık.

Zira adamcağızın soyadı: Topçu.

Eğer Almanca'yı beceremeyip «Tencere, tava» diyeceğine, «Tüfek, kasatura» dediyse, elinden ne gelir?

Yanlışlığı dikkate alarak iki ihtimal üzerinde durduk biz. Ya satıcıya meramını anlatamadı, ya da soyadının Topçu oluşundan esinlenip, bir özel ordu kurmaya kalktı!

PAZAR

Korku yok

Veteriner Hekimler Derneğinin açıklaması, sağlık konusunda bayağı umutlandırdı bizi:

«Gıdaların yarısı sağlığa zararlı!»

Eh, günümüzde yiyecek maddelerinin insan ömrünü ne derece kısalttığına dair açıklanan belgeler, hepimizin malumu. Uzun yaşamak için hiçbir şey yememek gerektiğine göre, sıhhatimizi korumak bakımından elimizden geleni yapıyoruz demektir.

Gıdaların yarısını sağlığa zararlı diye yemiyoruz; yarısına ise yemeyecek kadar pahalı diye el sürmüyoruz!

Lâfla büyüyenler

Bahçesindeki sebzeleri konuşarak büyüttüğünü iddia eden bir İngiliz işçisi, yetiştirdiği dev turplardan biriyle gazetecilere güzel bir de poz vermiş.

Adamcağızın söylediklerini okurken güldük doğrusu. Ektiği tohumların başına geçerek, sabah akşam nutuk çekip moral veriyormuş onlara. Nutukla yetişen tohumcuklar ne yapsın? Ağzıları yok, dilleri yok garipçilerin. Ekici konuştuğu «Yâ sabır» çekerler, «Lâ havle» çekerler, bu da sökmeyince «Herifin çenesinden kurtulmak için yer değiştirmek başka çaremiz yok» deyip, yeraltından yerüstüne çıkarlar.

Bu büyüme şekli, son yılların en gözde sistemlerinden biridir. Ve halen dünyanın çeşitli bölgelerinde başarıyla uygulanmaktadır. Kimi lâfla patlıcanları, kabakları, turpları büyütür; kimi dev gibi tohumları yitirir.

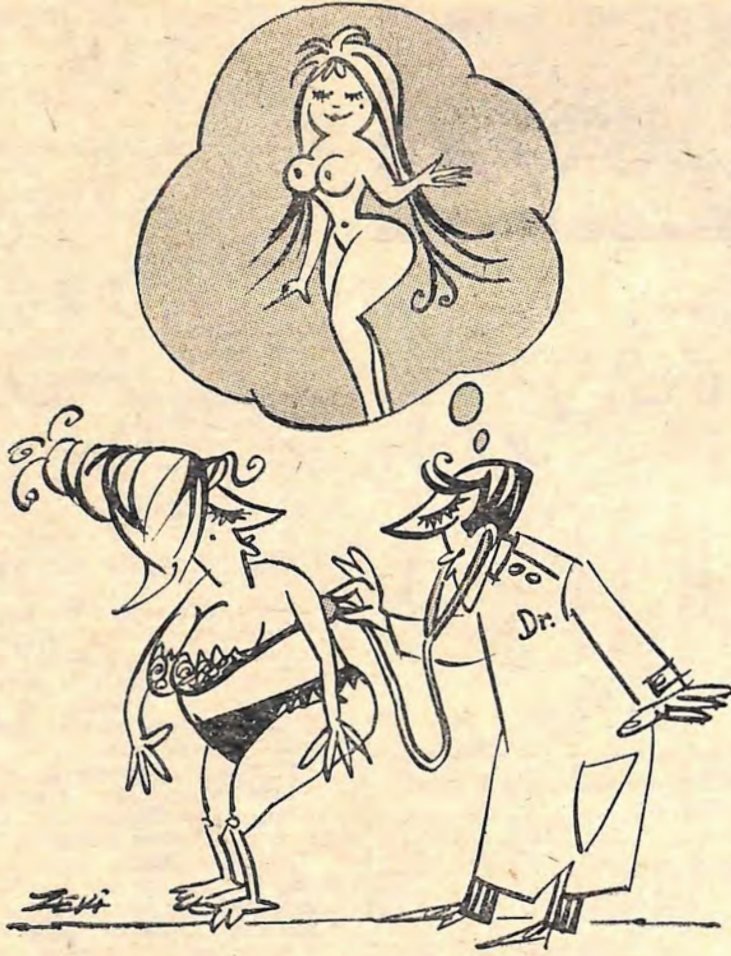
Bu sonuncusu ise genellikle bizim taraflarda görülür.

Yeni gözükütlü

Gazetede bir fotoğraf, altında kısacık bir yazı:

«Yeni Harman paketinden kazık çıktı!»

Yahu şimdiki mesele değilki bu... Zira o kazık son Tekel zamlarıyla girmişti pakete. Ucu yeni gözükütlü desene!...

— Tedavide, erken teşhis çok önemlidir bayan... Maalesef biraz geç kalmışsınız!..

NELER GÖRÜNDÜ?

Al göründü, pul göründü
Dudağında gül göründü

Cahil idim, yüzme bilmem
Ne sandal, ne sal göründü

Lodos muydu, poyraz mıydı?
Saçlarında yel göründü

O sıcacık nefesinde
Yumurtlatan fol göründü

Pek sıkıydı elbisesi
Omuz bitti, kol göründü

Geldi Mayıs, plâjlarda
İpincecik bel göründü

Gözleri de, merhametsiz
«Git» deyişi, «Gel» göründü

Girdim yârin bahçesine
Toprağında kil göründü

Yandım, yandım su yetmedi
Yüreğimde çöl göründü

Yeşil başlı ördek oldum
Gözleri de göl göründü

Evleri pek büyükçeydi
Kapı bitti, hol göründü

Hafif tertip çimdik attım
Dikenli bir dil göründü

Külâhını giyemedim
Bana göre bol göründü

Önümüzde taşla dolu
Upuzun bir yol göründü

Şaştım kaldım yeryüzünde
Sağ tarafım sol göründü

Attan düştüm sırt üzeri
Haspam yazık, dul göründü

İşte böyle yavrucuğum
Takke düştü, kel göründü

Kaptım sazi, mızrap kırık
Kopmuş, düşmüş tel göründü

Ayağıma kapanışımı
Şimdi bana zül göründü

Gerçekten de ok sanmışım
Kırpikleri kıl göründü

«Ay parçası» dedim ona
Suratında kül göründü

Halı kaplı odasında
Yırtılmış bir çul göründü

Vapur kalktı, arkamızda
Onbinlerce mil göründü

En sonunda boşa geçmiş
Bunca adet yıl göründü!

Yaşar Hâdi ÖNDER

TURİSTLER GEL

— Ne dersiniz, biraz da dans etsek mi?..

ELİMİZDE KALAN NE?

Yandım kömür gözlere, kül oldum baharıma,
Takma kirpiklerinle gözlerinin farına.

Baharı koklayayım karanfil yanağından;
İlkbaharda verelim mercimeği fırına.

Şairinin huysuzu, baharın süt kuzusu
Gel beraber çıkalım Göztepe kırlarına.

Eteğiniz mininin mini minisi olsun;
Mini etek yaraşır güzel bacaklarına.

Bir ağaç gölgesinde dizlerine yatayım;
Müsaade eder misin bilmem bu kadarına...

Sen emreyle ey güzel, durup durup bakayım;
Bir papatya falına, bir beyaz gerdanına.

Demin çağla bademdin, şimdi de can eriği;
Varamadım bir türlü güzel senin sırrına.

Tanrıma bin şükürler, ne meyveler yaratmış;
Uzat bir diş atayım kiraz dudaklarına.

Bu çağın geçmeden bil, baharın kıymetini;
Bir gün bakıp ağlarsın saçının aklarına.

Mukadder'in seninle erdi ilkbaharına;
Elimizde kalan ne aşktan başka yarına?

Mukadder ÖZAKMAN

A LO! Alo! Burası Avrupa!... Neresi Avrupa be birader? Söz gelimi, başından öyle tuturduk da öyle gidiyor.. ama.. işin aslını sorarsanız burası Avrupa değil, burası Türkiye!.. Burası Anadolu!... Ege'si ile, Trakya'sı ile, Karadeniz bölgesi ile, tüm Anadolu burası... Hem de yirmidört ayar Anadolu...

— Lo gardaşım, insanda hassiyet var?

— Kayet tabii!

— Lo gardaşım, dinini, imonini seversen söyle, insanda izzetinafis var?

— Kayet tabii!

— Lo gardaşım, sen kaç zaman olmuş ki gelmişsin Alamanya'ya?

— Ben mi?... Öntümüzdeki faşing-de ilki sene olicek kayet tabii!

— Lo gardaşım, iki sene demek, bi ömür hayatı demek. Melmekette çoligini godun, çonciğini godun, arvadisini godun, geldin bu gurbetlige.. geldin ki bu diyarda bizim kızların Alamanlara aracılık edesin?

— Kayet tabii! Böyle iş olur mu ki?

— Lo gardaşım, işde zatiâlim de bu fikirdeyim. Geliyer Alamanya'ya, giriyyer bir işe, ondan soyna namisimizi, hassiyatimizi iki paralığ ediyer! Bizim canımız yoh mi? Biz erkek deel miyyik gardaşım? Bizim ne gusur gabayatımız var ki biz duruyiken Alamanları dahıylar gollarına da, üryan-püryan gezip toziylar?..

— Kayet tabii!

— Fadime'yi gördüm devrüsü gün bir yerde. Bi gāvurun goluna yapımiş.. dalaba gelmiş gısrak gibim eşiniy de eşiniy de eşiniy... U-la galtah!.. dedim. Sen bu diyara oynamaya mi geldin, yohsam.. hemen bi tokkat aşgettim gözünün üs-diñe.. bi tokkat da yanındaki tere-

sin yüzüne... Eşsegoğli eşseglar! Burası senin melmekâtın diyerekden biz saa yesir mi oldu, gancih?

— Kayet tabii! Çoh eyi etmişsin Reko! Ben de habar saldım bizim kızlara. Dedim ki: Bi daha birinizi bi yabancı ilen görürsem garışmam vallaha, dedim. Kayet tabii!

— Lo gardaşım, oynasmağ ise biz de oynasmağın yetmişiki çeşidini bilirek. Gāvurlarınan ne işi var bu galtahların?... Biz bosdan gorhulığı miyyik? Bizim de hasretligimiz var arvad etine... Bunnarda hassiyet yoh ki gardaşım, gan yoh ki bunnarda... Bi Alaman gızı gorse ben, Alla seni inandırısın, canım çekmiyil! Emme bizimkiler oldi mi can çekiyi, gan çekiyi.. her bi şeyi çekiyi onnarin...

— Bana bak bacı!.. Deme ki iyilikle söylemedi.. Anlıyorsun dii mi? Bir daha görürsem seni o domuz ufağı ile beraber, başına geleceği, var sen hesap etyle.. anlıyorsun dii mi?... Biz buraya şerefimizi, namusumuzu payimal etmeye gelmedik! Sana hörmetim vardır. Bahusus husus bir muhabbetim vardır. Sen Bursa'lısın, ben Balıkesir'li. Hem şehri sayılırız.. (Elini arka cebine götürür). Memlekete para yolladım, silah aldım. Bir fişek namluda, altı fişek şarjörde. Anlıyorsun dii mi?... Vallah! de, billâhi de emniyeti açık tabancanın... Anam avradım olsun hiç anlamam; zimbalarım gördüğüm yerde... Ayıp değil mi bacı? Helbette hepimiz insanız.. hepimizin her bir şeye ihtiyacı var.. Lâkin biz her şeyden evvel aynı memleketin çocuklarıyız. Anlıyorsun dii mi bacı?... Biz her şeyden evvel her bir ihtiyacımızı birbirimizden gidermeye çalışacağız gerekirse.. Anlıyorsun dii mi?...

— Hoyyy! Kesüleyim saa!... Bak sana baa!... Yelken ağızlı, taka burinli, hamsi kulaklı o gāvurlan işin neydi dün akşam daa?

— Hızır Âbi, niçin fenaya çekiyorsunuz hemen? O benim kavalıyemdi sadece!

— Ne tedun? Ne tedun?

— Ka-val-yem!

— Ha o ne piçum kaval, ne biçum yem? Cirmişsun gāvrun kolına da paşlamışsun ortaluk yerde anaforda tönen palık kibu tönmeğe: Sak-saganın kuyrigi da, saksaganın kuyrigi... Tans edeysun daa!...

Bu tür konuşmaları dilediğiniz lehçe ile, dilediğiniz kadar çoğaltın. Tümünü serpiştirin Orta Avrûpanın ortasındaki Münih kentine... Türkiye'nin sosyal ve ruhsal diyaframı, altmışsekizinci ilimizde de aynı nitelikte, aynı özellikle karşınıza çıkar.

Münih'li yurttaşlarımız göz açtırmıyor buradaki Türk kızlarına. Buna karşılık miktarı onbinleri aşan Türk kızları da Münih'li erkeklerimize duygusal yönden boykot ilân etmişler!

Her iki taraf da birbirinden şikâyetçi. «Kannımıza dokunuyor» diyor erkeklerimiz. «Almanya'daki Türk kadınlarının, Türk kızlarının mazbut bir hayat yaşayanları da var elbet. Ama bir kısmı da İtalyanlarla, Yunanlılarla, Yugoslavlarla arkadaşlık ediyor. İşte bu bizim milliyet duygularımızı zedeliyor âbi!» diyorlar.

— Pekiy, dedim, sizinle arkadaşlık yapsalar nasıl olur?

— Nasıl olsun ki âbi, çok iyi olur, onlar da Türk, biz de Türk. Birbirimizin halinden de anlarız, dilinden de!...

Gülümsedim:

— Ama siz, dedim, bazen Türkçeden başka dillerle de konuşuyormuşsunuz bizim kızlarla!... Meselâ bir çakların diliyle, tabancaların diliyle, tokatların diliyle konuşuyormuşsunuz en ufak bir kıskançlık duygusuna kapılınca!

— Âbi, burası Almanya.. her dilden konuşanımız olur elbet. Ama onlar sebebiyet veriyor.

Türkiyeli hanımlar daha dertliydi. Almanya'ya geldiklerinden beri korkularından bir birahaneyle bile gilemediklerini, çoğu zaman râlâni etmek giymeye bile cesaret edemediklerini anlatıyorlardı yana yakıla...

Her iki taraf da belirli bir noktaya kadar haklı, ondan sonra haksızdı.

Almanya'ya çalışmak için giden hanımlarımızın bir kısmı, toplum baskısından, Türkiye'nin yasa ve törelerinin cenderesinden kurtulmuş olmanın ruhsal özgürlüğü içinde gerçekten kabak çiçeği gibi açılıyorlardı birden. Ama bunu hanım işçilerimizin tümünü kapsayacak şekilde ileri derecede bir suçlamaya vardırmak haksızlıktı.

Erkek işçilerimize gelince: Dünyanın neresine gidersek gidelim, hattâ hangi uygarlık kademesinde hangi eğitime tâbi tutulursak tutulalım, omuzlarımızın üzerindeki «Joğulu kafa» yı Batıya çevirmek mümkün değil!... Hep aynı tekelcilik.. hep aynı kıskanç ve gururcu davranış...

Elbet onların da hakkı vardı bir ölçüde. Memleketlerinde kadına daima bir eşya, bir câriye, bir dişi köle gözü ile bakmaya alışmış Anadolu insanı, bu alışkanlığını kolay kolay atamazdı üstünden. Üstelik bunun, bu ilkel düşüncelerin sorumlusu da kendisi olamazdı. Yetiştigi toplum ona bu fikri aşılamıştı. Kadının denilince namusu, namus denilince brovnik tabancayı hatırlıyordu çoğu kez.

Hattâ bu nedenledir ki Almanya'daki erkeklerimiz yalnız Türk kadın işçilerine değil, Alman kızlarına ve kadınlarına bile aynı tahakkümü, aynı tekelciliği uygulamaya çalışıyor.

İlk sıralarda Türk erkeklerine candan bir ilgi gösteren Alman kızları, şimdi korkuyor bizimkilerden. Çünkü onun sözlüğünde aşk var ama, aşkın yanında sustalı bıçak yok, tabanca yok, tokat yok, cinayet yok, skandal yok.

Münih'teki vatandaşlarımızla uzun uzun konuştuk, tartıştık bu konuları.

En doğru cevabı, galiba Tunceli'li bir vatandaşımız verdi:

— Esasına baharsan gabahatin büyüğü bizim. Neinize ilâzım onların vaziyeti bize. Anamız değil, bacımız değil, hısım-arkabamız değil.. gızımız değil... Heç bi şeyimiz değil heç birisi... Bu devürde insanın gendi gızına sözü geçmiyi.. gendi bacısına lâkırdı annadamiyi... Biz buraya beş-on gurus para kazanmaya mı geldik, yohsam elin arvatlarını gormamaya mı?

Şemsi BELLİ

Gelecek sayıda:
YAYLA'DA BİR GECE.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

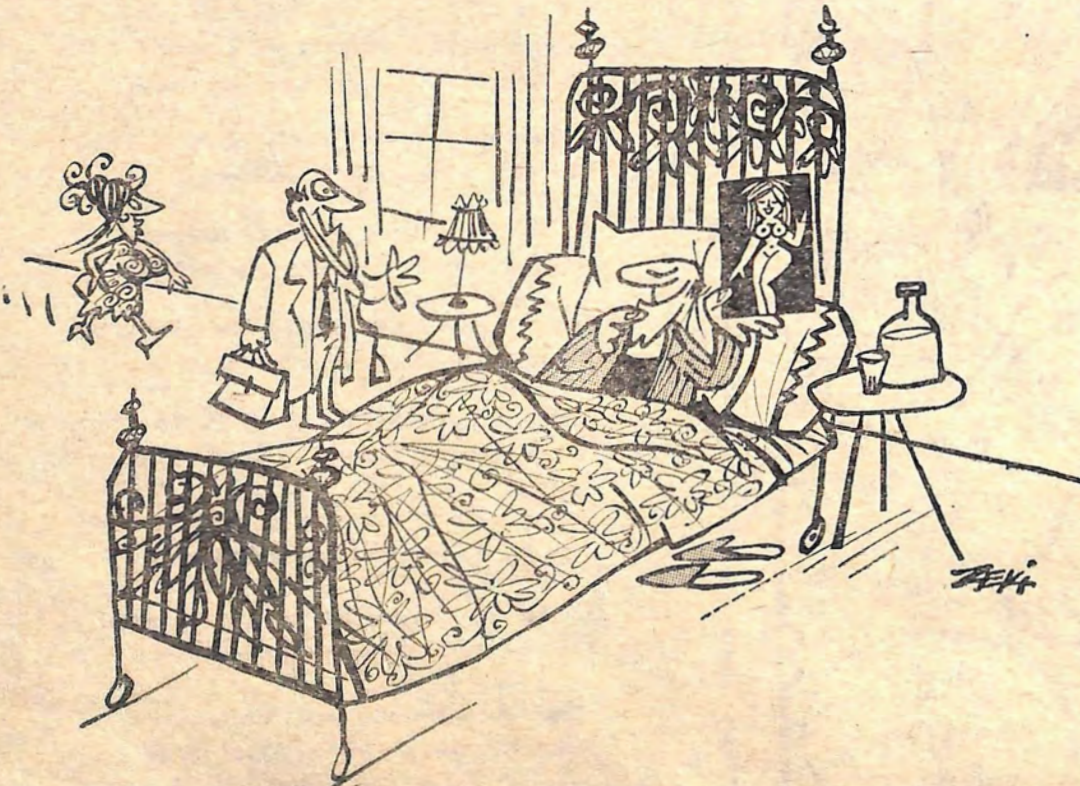
Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiyatı: 100 kuruştur.

— 46 ilâcın satışı yasaklandı. —

— Doktor bey, karım da bana bu ilâcı yasakladı!..

Halk nelere gülüyor?

NE VAR?

İzmir doktorlarından Nihat Soysop ile birlikte Kordon'da bir lokantada öğle yemeği yerken, yakın hastanelerden birinin doktorları grup halinde geldiler ve daha önce hazırlanmış bulunan masalara yerleştiler.

Arkadaşlarını hep birlikte yemekte gören Nihat Soysop yemek boyunca:

- Acaba ne var? Birisi tâyin mi oldu?
- Acaba ne var? Birinin çocuğu mu oldu?
- Acaba ne var? Biri profesör mü oldu?

Diye merak etti durdu. Yemekten çıkarken doktorlardan birine sordu:

- Hayrola, ne var?
- Diğeri cevap verdi:
- Hastanede pırasa var.

Cavit VARDAR

— Düzce —

MÜJDE

Adam karısına:

— Müjde karıcığım, dedi. Hani pahalı bir evde oturalım diyor-dun ya, en sonunda dileğin oldu! Kadın:

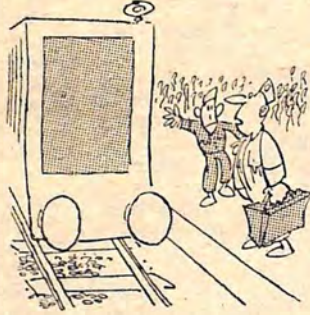
— Taşınıyor muyuz? diye umut-la sorunca kocası:

— Yok canım, dedi, ev sahibi kirayı arttırdı da...

Nuri BİLGİN

— Pendik/İst. —

NİRDEN PİLCEK?

— Treni bekliyorum.
— Aha, işte tren...

Sevdekileceği yere trenle gideceğini bilen, fakat trenin at, eşek gibi bir canlı olduğunu sanan Hüso, bir hemşehrisine baktı, bir tren denen alâmet şeye baktı:

— Get lan, dedi. Canlı olsa neyse... Kötahya'ya nirden gidileceğini nasıl pilir bu makine?

MEVSİMİ

Nuh Türkmen'in dükkânında oturuyorduk. Çok sevdiğiniz Durmuş Öz geldi. Merhabalaştıktan sonra gözlüklerini çıkardı, parmaklarıyla gözlerini ovalamaya başladı. Bir yandan da konu-şuyordu:

— Yavu arkadaş, şu on gündür havaların etkisiyle mi bilmem. boyuna gözlerim sulanıyor.

Nuh Türkmen fırsatı kaçırmadı:

— Tabii, dedi, ağaçlara su yürüme mevsimindeyiz.

Hikmet UĞURLU

— Karaman —

BENİMKİNİ DE..

Kastamonu ve çevresinde dam aktarmaya, kiremit aktarmaya «ellettirme, elleme» denilir.

Yaşlıca bir kiremit elleme usta-sı bir damda çalışıyormuş. Komşu bir dul kadın:

— Yarın benimkini de ellesene, demiş.

Görmüş geçirmiş usta, oynak dulun bu teklifi karşısında yaşlı-lığına hayıflanarak:

— Vallahi hanımı demiş, meca-lim kalmadı, seninkini elleyemi-yeceğim!... Malûm ya, ihtiyar-lık...

Kadın, utanmışcasına:

— A, ayol onu demek isteme-dim .. diye izahat vermeye kal-

kınca, usta cevabı yapıştırmış:

— Ben de!...

Siyami ÖZEL

— Kastamonu —

İSMAİL DAYI

Tavaberli İsmail yaşlı, fakat kurnaz bir ihtiyardır. Mevsim bahar olunca Ahmet'i, sapanı, öküzleri alıp tarlanın yolunu tutar. Önce Ahmet'in toprağını sürerler. Ekmeye sıra gelince:

— Oğlum Alunet, biraz iri ver, der. (Aralıklı serp) Yağar, mağar, hayvan girer, senden ben-den iyi olur. Sür gitsin.

Sıra kendi tarlasına gelince:

— Ahmet oğlum, biraz ufak ver, der. Öküzdür, belki gider,

belki gitmez. Tohumdur, belki bi-ter, belki bitmez. Havadır, hani belki yağar, belki yağmaz. Sen u-fak ver hele.

A. Kadir ÖZDEMİR

— Ilıca/Erzurum —

HAMAMDA BİR YABANCI

Haftanın yorgunluğunu üstümden atmak için her pazar olduğu gibi, yine hamama gitmişim. Soyundum, dökündüm, kesemi sabunumu al-dım, tam banyo dairesine adımımı atacağım sırada renkli ceketli, uzun saçlı, daracık pantolonlu, hippie kı-lıklı bir yabancı girdi içeriye. Duru-mu gören hamamcı:

— No, no, no madam; burası er-kek hamamı madam, diye atılarak bir yanlışlığı önlemek istedi.

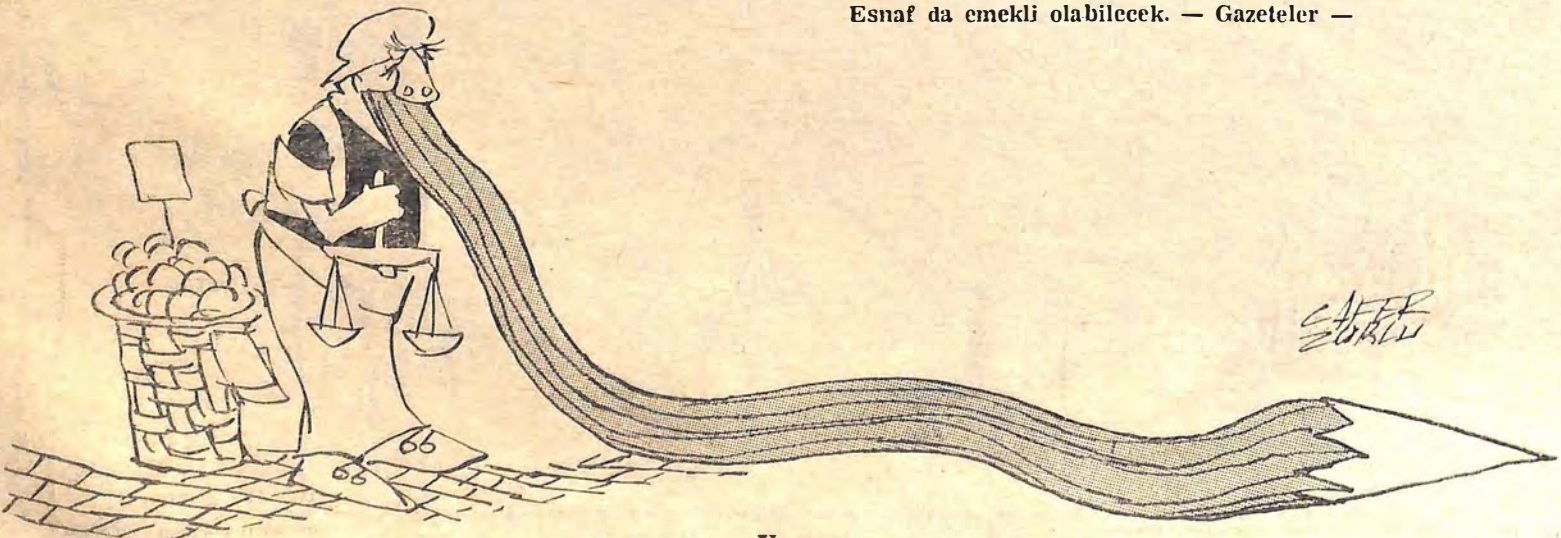
Soyunma odasına giren yabancı, sırtındakileri çıkarırken:

— Ne madamı, ne no no no'su be! dedi. Görmüyor musun, hem yerli-yim, hem erkeğim... Kılığıma gelin-ce: Ne yapalım, istediğini değil, bul-duğunu giyen biriyim!

Osman GEZER

— Lefkoşe/Kıbrıs —

Esnaflar da emekli olabilecek. — Gazeteler —

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

KADINLAR koğuşunda yatan, gözlerinin altı morarmış, saçları süpürge koçanına dönmüş, üstünde rengi atmış bir entari, ve bir hırka, ayaklarında kaçmış çoraplar bulunan, gözlerini bir noktaya dikmiş, elindeki sigaradan derin ve içli nefesler çeken kadına sordum:

«— Nasıl oldu bu iş?...»

Gözlerini bana çevirmeden, faciayı o an yaşamış gibi dertli bir sesle cevap verdi:

«— Namusumu temizledim...»

«— Kısa hikâyesi, yani sinopsisini anlatır mısınız Müfide hanım?...»

«— Boşver ulan, dedi. «Anlatacak mânası mı kaldı... Herifi beş yerinden kurşunladık işte... Zıbarcı ya bu kâfi...»

«— Bence kâfi değil... Yazı çıkmaz... En aşağı bir sayfa doldurmam lazım... Lütfen biraz gayret... Nasıl tanıştınız?...»

«— Anlatalım o halde... Ben o zamanlar bir ticarethanede daktiloydum...»

Sesi yavaş yavaş koğuşun içine doldu. Ve birlikte maziye döndük...

Hikâyenin gerisini Müfide'nin ağzından dinleyelim:

«— Küçükayasofya'da oturuyorduk... Babam yoktu... Yani vardı da ölmüştü... Annem zengin evlerine, Şişli'ye tahtaya, parkeye, cillaya, çamaşıra gidiyordu... Bir dostu vardı... Haftada iki kere gelirdi... Onlar içerde yatarken ben pencereden, geçen gemileri seyrederdim... İşte o zamanlar gazetede bir iş ilanı gördüm ve oraya gittim...»

«— Tabii yalnız gittiniz Ne tedbirsizlik...»

«— Sana ne?... Gittim işte... Beni müdür çıkardılar. Müdür çok ihtiyar görünmesine rağmen istahlı ve kızlara meraklı adamdı... Beni soydu ve bilhassa bacaklarımı muayene ederek, «Sen işe yararsın» dedi ve beni işe aldı... Öbür kızlar aşağıda atelyede çalıştıkları halde ben bacaklarımın yüzünden yukarda, yazihane kısmında çalışıyordum... Derken o geldi...»

«— O kim?...»

«— Enver... Eşşöğlueşek, şirketin muhasebecisiymiş... Gelir gelmez bana sulandı ve bir lilipop verdi... Ben lilipopu yalarken o beni ilk defa öptü... Utandım... O, «Her şeker verilen kızlar büyüklüğü tarafından öpülür» dedi... Ben de ondan sonra beni öpmesine kızmadım... Öğle tatillerinde büroda yalnız kalınca beni elinden geldiği kadar öpüyordu... Ve her öptüğünde bir lilipot veriyordu...»

«— Lilipot değil lilipop...»

«— Her ne haltsa, şeker ya... Biz şekerleri yiye aramız şeker gibi oldu... Bir gün...»

«— Evet, bir gün?...» diye sordum... Müfide bana dik dik baktı:

«— Erkek değil misiniz?... Hemen ayranız kabarır... Bakıyorum kulakların dikildi... Evet neyse, bir gün Enver işten sonra birlikte çıkıp işkembe çorbası içmemizi teklif etti... Ben de o zamana kadar hiç işkembe çorbası içmemiştim... Çok merak ediyordum... Tesadüfen annem de o gece Şişli'de Fahriye hanımlarda kalacaktı... Neyse birlikte çıkıp önce işkembeciye gidiyoruz samirken, Enver bir taksi çevirdi ve, «Küçükçekmece'de çok iyi

NAMUSUMU TEMİZLEDİM

işkembeci var... Önce hava a'lız, sonra çorbamızı içeriz sevgilim» dedi... Bana ilk defa sevgilim demişti... Çok hoşuma gitti... Yolda hep, «Artık evlenelim... Ben babama açtım... Kabul etti. Gelecek ay evleniriz» gibi vaatlerde bulundu... Saadetten uçarken, araba da süratlen uçuşuyordu...»

«— Arabayı kim kullanıyordu?...»

«— Şoför. Sonradan öğrendim ki, o inek de Enver'in adamıymış... Neyse Çekmece'ye gelince Enver beni altı gazino, üstü otel bir yere soktu... Ben, hani işkembeciye gidecektik? diye sorunca, o; «Burada işkembe, baş, kokareç de var» deyip bir masaya oturttu... Rakı, balık, çeşitli mezeler ısırladı... Çorba üstüne içeriz, dedi...»

«— Rakı da içtiniz mi?...»

«— İçtik...»

«— Yeni mi?...»

«— Hayır, Altınbaş, kesme ulan... Biz rakıyı içince ben bir tuhaf oldum. İçimden, (Enver benim olsa, ben Enver'in olsam) gibi hisler geçmeye başladı... Galiba rakının tesiriyle bunu da Enver'e söylemişim. O da beni kırmadı ve garsona bir şeyler söyledi... Sadece garsonun, «35 boş. Orada banyo da var» dediğini duydum, sonra odaya çıktık... Ben kendimde değildim...»

Heyecandan kendimi tutamayıp:

«— Anlat, anlat sonra?...» demişim. Müfide:

«— Bakıyorum, sen de muhallebi gibi oldun...» dedi ve devam etti:

«— Odaya girince Enver beni müdürün yaptığı gibi soydu... Kulağıma, «İşte yatak. Benden günah gitti... Haydi uyuyalım şekerim...» dedi. Sonra uyumuşum...»

«— Uyumuş musunuz?...»

«— Yâni Enver beni uyutmuş, ama kendi uyumamış ve bu arada olan olmuş... İki gün sonra kendime geldiğimde, ben hâlâ o odadaydım. Fakat Enver yoktu. Gittiymiş...»

«— Belki aşağı lokantaya inmiştir?...»

«— Sordum. Enver çoktan gitti... Aşağıda Necati ile, Bahattin var. İstersen gelsinler, dediler. O zaman korkunç felâketi anladım... Haykıracak otelden fırladım ve sahil yolundan eve geldim... Artık ben aldatılmıştım...»

«— Vay canına, demek anladınız?... Sonra?...»

«— Ondan sonra anladım ki, Enver denen namussuz evliymiş ve altı çocuğu varmış... Kimseye bir şey söylemedim ve başladım aramaya...»

«— Neyi?... Enver'i mi?...»

«— Hayır, silâhı... Sonunda Çankurtaran'da kahveci Vahşi Recep'te makine olduğunu duydum ve annemin benim çehizim için biriktirdiği beşyüz lirayı yürütüp Recep'i buldum ve en iyisinden dokuzluk bir makine aldım...»

«— Singer mi?...»

«— Hayır, Minerva... Tabanca ulan inek... Tabanca... Enver'i nerede olursa olsun bulacak ve temizleyecektim...»

Tam altı ay onu aramadığım yer kalmadı... Nereye gittiğini kimse bilmiyordu...

Evine gittim. Karısı kapıyı açtı... O karıya, Enver'in beni kirlettiğini haykırdım. Pişkin karı, «Ooo... Beni yirmi sene önce kirletti... Bir yıkan, geçer» dedi. Onu temizlesem, Enver'e kurşun kalmayacaktı. Vazgeçtim... Sadece, «Nerde ulan kocan?...» diye bağırdım... Mahalleli başımıza toplandı... Kadın korkusundan yedinci çocuğunu düşürdü... Enver'in neticede altı aydır eve gelmediğini mahalle muhtarınca tevsik ettirdim... Almanya'ya kaçtığını tahmin ediyorlardı... Bir gün birisi, «Bu Kurban Bayramında döner» dedi. Kurban Bayramı da onun kurbnalığı olacaktı. Bayramı bekledim ve bir gün Beyoğlu'nda onu gördüm... Beni görünce rengi imambayıldı gibi oldu...»

Müfide, sanki o anın heyecanını yaşıyor-muş gibi bana dik dik baktı ve:

«— Anladın mı şimdi... O karışındaydı...» dedi ve devam etti: «Enver'in yakasına yapıştım ve rol yaparak, «Enver, sevgilim.. beni atelde bırakıp gitmen çok ayıp... İlk aşkı sende tattım. Günlere yorganlara sarılıp senin diyerek yattım... Haydi gel şöyle Hisar'lara doğru gidip, kendimize lazım gelen durumumuzu konuşalım» diyerek bir taksiye bindik ve Hisar üstünde indik...»

Taksi gitti... Birden silâhımı çektim ve, «İnek. Namusumu temizlemek için seni buraya getirdiğimi anlamadın mı?... Yakacağım seni Enver. Beni Çekmece'de rakı içirip odaya çıkarttığın ve bakieliğimi alıp gittiğin günü hatırla... Bir lilipopla kandırıp, ağzına şeker verip aldattığın bu kadın, senin canını almaya getirdi...» deyip fazla lafı uzatmadan kurşunları üstüne boşalttım... Ben sıkıtkça o gevşiyordu... Nihayet öldü... Silâhı oraya attım. En yakın karakolun nerde olduğunu sordum ve teslim oldum...»

Ben gayri ihtiyari mırıldandım:

«— Dedi ve ifadesini imzaladı...»

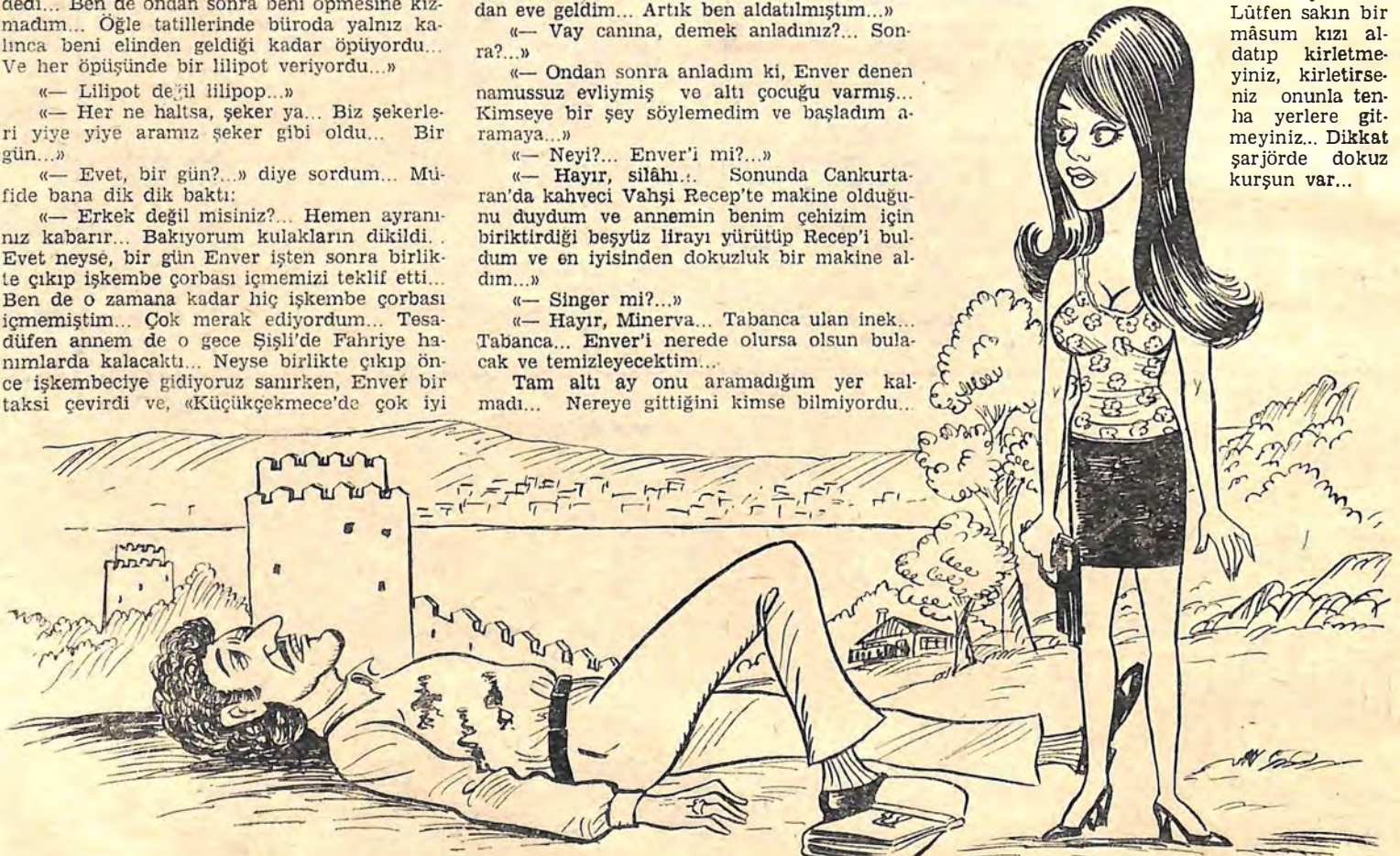
Müfide ter içinde kalmıştı:

«— Dokuz kurşunu boşuna harcamamışım değil mi ağbi?...» dedi... Ben:

«— Altı kurşun kâfiydi... İkiisi ilerde lazım olurdu» dedim...

Bir mäsünü kızın iffetini çalan böylelerinin sonunun böyle olacağını düşünerek ben de bir daha böyle şeyler yapmamaya tövbe etmelerini bütün erkeklerden rica ediyorum...

Lütfen sakın bir mäsüm kızı aldatıp kirletmeyiniz, kirletirseniz onunla tenha yerlere gitmeyiniz... Dikkat şarjörde dokuz kurşun var...

FANTOMA İSTANBUL'DA

Yazan-Çizen
SUAVİ SİALP

20

KADRI SİLÂHI
FORA EDİP
BİR KAPLAN
GİBİ TAFLAN-
LARIN ARASI
NA DALMIŞTI
AMA... ORTA-
LARDA NE
FANTOMA
NE GÜLNÂZ
VARDI...

YAKARIM...
LÂKİN KİMİ YA-
KACAĞIZ, ORTA-
DA KİMSELER
YOK!..

MERKEZİ
ARZ YARILIP
BUNLAR İÇİNE
GİRMEDİLER YA?
BU İŞTE BİR GÜVE
YENİĞİ MEVCUT
OLMALI.. VE YA
KAÇACAK GİZLİ
BİR MENFEZ.

ŞURADAKİ
OTLAR FAZLA
ĞİĞNENMİŞ..
ACABA?..

ACABASI NE...
AŞAĞIDA BAK
KİMLER VAR.

OH.. RICA
EDERİM, ÇOK
YORULDUM.. Bİ-
RAZ MOLA VER-
ŞEK. MÖSYÖ.

NO.. NO...
TAHARRİ PE-
ŞİMİZDE.. HER
AN İZİMİZİ
BULABİLİR.

ARTIK YÜRÜYE
MİYECEĞİM. BÜ-
TÜN KABAHAHAT
BENİM.

NE KADAR YALVAR
SAN BOŞ. SENİ GÖTÜ-
RECEĞİM.

YOLUMUZU
BULDUK.. ŞİMDİ
MEVKİİ İYİ TA-
YIN EDİP, ŞERİR-
LE ŞERİREYE
YETİŞMELİ-
YİM..

MUHTEREM
GÜLNÂZ HAM-
FENDİ HAZRET-
LERİ. SESİME
LÜTFEN CEVAP
VERİR MİSİ-
NİZ?

AAAAAAA!

Haftaya!
MAHZENDE
KAVGA!..

**MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN**

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankaların hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini IBM makinaları ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Sürat" parolamızdır.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

**Zıkkımın
kökü
MUZAFFER İZGÜ**

— 22 —

— Beni deler, çok seviyorum seni!
— Ben de seni, ama sabrederlik...
— Ederik...

Salı sabahı bir kamyona bindiler. Zaten mahallenin yarısı bindi o kamyona, kadın, kız, kızan... Kamyonun önüne de, bacakları birbirine sürten şişman, yamık yüzlü Elcibaşı İsmail ağa bindi. Kamyon, bir yığın sümüklü çocuğun koşuşmaları arasında büyük bir toz bulutu kaldırarak yürüdü gitti. Onda, henden kalan hâtırâ, bir resmim, bir de kırmızı kurdeleydi... Resmi göğsünde, kurdeleyi de hep saçlarının arasında taşıyacağına söz vermişti. Kimbilir, iki ay sonra, o sarı sıcağın altında bizim kurdele ne renk alırdı? Ya resmim, nasıl poz versem diye günlerce düşündüğüm resmim, tozlu tuzlu terle pul pul döküldü bir kaç gün sonra Raziye'nin o pürüzsüz karnının üzerine...

Bir hafta divaneler gibi dolaştım. İnsanlar nedense mutlulukları uçup gidince, mutlu geçen günlerinin farkına varıyorlar. Ben de öyle... Şöyle bir saatçik dolaşsam avlumuzu, onun kapısını arıyor, dar atıyordum kendimi eve. Bu kez, ev sıkıyordu beni, onsuz avlu, onsuz duvarlar, onsuz kapalı peneere, dar atıyordum kendimi kızgın kaldırımlara... Çok dayanamadım, onbeş gün sonra kararımı verdim. Ben de koza toplamaya gideceğim. Anam:

— Oğlum sen dayanaman, dedi.
— Niye, doğduğumuzdan beri güneş depemizde de mi?

İşte o zaman çıtlattı anam:
— Bi gızın arlından yazıya yabana geden de, dutulun gelin bi sıtnaya, sona yan dur, titre dur... Dur ki ne dur! dedi.

İnkâr ettim:
— Ben hiçbir gızın ardından get-miyorum ki...

— Raziye'nin ardından getiniyon mu?

— Sen deli misin ana? dedim. İş bulamadık, ara ara yok. Heç olmazsa şöyle bi ay kadar pambık toplarsam, kitap defter, elbise meselesi...

Peder hiçbir şey dememiş. Hattâ anama övünerek:

— Ben onları rezillğe öylesine ahlştırdım ki, heç bişey olmaz, bırak getsin, biraz daha rezillik idmanı yapmış olur, fena mı, demiş...

Pazartesi günü adımı yazdırdım Elcibaşı (ırgatbaşı) İsmail ağaya. Salı sabahı da erkenden kalkarak bizim evin en eski yorganını rule haline getirip, çamaşır ipiyle bir güzel orasmdan burasmdan bağladım.

«Eh, bir gurbethane daha hazır İsmail ağa!...»

Kamyona doldurdular bizi, et ete, yanak yanağa... Düştük tozlu köy yollarına. Biraz sonra toz bizi öyle yaptı ki, sadece gözlerimiz gözüküyordu. Saçlar, üstler başlar bembeyazdı... İçimden:

— Bak insanlara, diydordum, para kazanmaya gidiyorlar... Keşsinli de gözlerinde bir ışıltı... Bu ışıltı, bir kış yağacak olan yağmura meydan okuma ışıltısı... İşin gücün kesat olduğu zamanlar, köşede bucakta ekmek alacak paranın bulunmasının ışıltısı...

Kimbilir Raziye beni karşısında görünce ne kadar çok sevinecek, ne kadar çok şaşıracaktı? Ona:

— Bak, diyecektim, seni ne kadar

çok sevdiğimi anla, senin ardından dayanamayıp yazıya yabana geldim...

Kamyon, bir köyün içinden geçip, bozuk tarla yollarına saptı. Uçsuz bucaksız pamuk tarlaları arasından, bilmem ne ağının pamuk tarlasına vardık. Elcibaşı İsmail ağa:

— Dökülün lan millet! diye bağırdı.

Gerçekten de döküldük. Dökülenin üzerinden havaya kocaman bir toz bulutu kalktı. Birine:

— Nereye geldik? dedim.

— Üzerlik'e, dedi.

— Pekiyi, Eyriyan nerde?

— Eyriyan mı, uzaktır ora!

Havaya uçusan toz bulutu, kasvet bulutu oldu çöktü içime. Ben ne hayaller kurmuştum, Raziye'nin karşısında arabadan atlayacaktım. O da koşup gelecek:

— Hele bi bakiym, bu gelenler de kimlermiş? diyecek, beni görecekti. Sonra şaşıracaktı:

— Kemaal! diye bağıracaktı. Üstümün başımın tozunu çırpacak, kuşağıma fıslıdayacaktı:

— Lan Kemal, öyle özledim ki seni... Dur bak, herkes uyusun hele bir, sen şu hendegin içine gir bekle, diyecekti...

Hey gidi hayaller hey!... Hey gidi gerçekler hey!...

Elcibaşı:

— Hey lan millet, dedi, bakın guyu tee ilerde. Sona, şu iki dene garağa var ya, orya da yerleşin, yarın sabahnan işbaşı! Bi hacet lâzım olan getsin kövden alsın gelsin... Biraz sona ekmeklerinizi getirir ben!

Kuyunun başına gittim. Çok bekledikten sonra sıra bana geldi. O ılık, kan gibi suyla, elimi yüzümü yıkayıp, doya doya susuzluğumu giderdim. Yüksekçe kuyu başından şöyle bir etrafıma bakındım. Her yan göz alabildiğine yemyeşil ova. Gel de, bu uçsuz bucaksız yeşillikler arasında sarı saçlı Raziye'ni bul! Oh anam oh... Düşündüm artık, bir at olmalı, bir silâh olmalı, bir torba dolusu ekmek, bir matara su, şu yana vurup gitmeli, Raziye'yi bulmalı!...

Biri bağırdı ardımdan:

— Gara gara düşünme gardaş, yok satın aldıysan guyu o başga. Şöyle çekil de biraz, bizim avrat da bi elini yüzünü yıkayıp, mübarekten istifade etsin, dedi.

İndim kuyunun taşlarının üzerinden. Yorganı sırtlayıp ağaçların olduğu yere geldim. Maşallah, milletin eli çok çabuk. Getirdikleri sırtların uçlarını yere çakıp, tepelerini bağlıyor, üstüne de eski çul çaput atarak haymalarını kuruyorlar. Benim? Benim hiçbir şeyim yok... Bir yorganım, bir ipim, bir şapkam, bir mendilim, biraz da zeytinim... Ağacın gölgesine kendimi uydurabilmek için boyuna yer değiştiriyorum. Yer değiştire değiştire bazen ailelerin içine dek sokuluyorum. Emzikli kadınlar, buruşuk memelerini çıkarıp çocuklarını emziriyorlar, büyüsün de bir an önce tarlaya pamuk toplamaya gelsin diye. Yaşlı kadınlar, ağır bakar sahanlara soğan doğruyorlar, adamlarsa sigara üstüne sigara içiyorlar, sanki ağa kesesinden... Yüzü, çiçek bozuğu olan bir adam:

— Sen hayma gurmıyacan mı? dedi.

— Yo, dedim.

— Allah vekil, cibinliğin de yok?

— Yok!

— Lan oğlum, sinekler yer bitirir seni!

— Ne zaman?

— Gece... Hele bi güneş batsın!

Eh, bulduk orada bizim gibi bir tane daha, haymasız, cibinliksiz. Maraş'lı bir çocuk. Benden şöyle böyle üç yaş büyük...

— Gece oldu mu, girerik yorganın altına, yüzümüze de bi yağlık çekdik mi, heç bişey yapamaz sinekler... dedi.

— Ben ilk geliyorum, dedim.

— Ben her yaz gelirim, dedi.

Sigara uzattı, almadım.

— İçmiyon mu sen? dedi.

— Yok, dedim.

— Kârlısın ha!...

Biraz sonra Elcibaşı İsmail ağa ekmeklerimizi dağıttı. Kelle başına bir ekmek... Zeytinle ekmeğimi yedikten sonra kuyunun başına gittim, dünyanın suyunu içtim. Maraşlı: — Zeytin adamın anasını beller, dedi. Hele gündüz yersen, Allahıma dilin damağına yapışır. Bayılın namussuzum tarlanın ortasında. Burada en eyl şey, duzsuz şeydir...

Biraz sonra haymalardan sesler kesildi. Bir iki çocuk ağlamasından başka bir şey yok. Uzaktan, uluyan, havlayan köpek sesleri ve kulağımın etrafında vınlarak dönen binlerce sinek...

Maraş'lıyla yorganlarımızı yanyana serdik. Yorganın yarısını altına aldım, yarısını üstüme, yüzüme de mendili kapatıp düşünmeye başladım. Oysa ki ben bu geceyi ne umutlarla beklemiştim! Hey gidi koca ova, Çukurova hey! Kimbilir bizim mamık burunlu Raziye'yi nerede saflıyorsun? Sineklerden fırsat bulup da şöyle gözücuyla bir yıldızlara bakabilsem, avunacağım belki, Raziye de şu anda aynı yıldızları görüyordur diyerekten ama, nerde. Meret sinekler, mendilin açılmasını değil, sanki kalbinden geçeni biliyorlar. Daha mendilin ucunu açar açmaz yüzü, iklyüzü birden dalıyorlar içeriye. Kurşun gibi girip, kurşun gibi yakıyorlar. Çat, pat, hangisini öldüreceklerin ki, bir değil, beş değil. Ondan sonra bir kıpırdanma, bir kaşınma, tã ki kendinden geçinceye dek...

Bazen kızıyorum da Raziye'ye, sanki suçu varmış gibi:

«Biz senin yüzünden koşup gelelim buralara! Sen, sen olma buralarda!»

Ama daha o gece kararımı verdim:

«Bu Raziye uçup gitmedi ya, ovanın bir yerindedir. Yarın çek git hemen buradan. Neredeyse bul onu. Orda da pamuk, burda da pamuk. Elin oğlu sora sora Bağdat'ı bulmuş, sen bir Eyriyan köyünü mü bulamayacaksın? Alırsın eline bir sopa, şu yol senin, bu yol benim, konarak geçerek, lãle sümbül biçerek. Sonra, sorarsın millet hangi tarlada diye, olmazsa bir de yalan uydurursun, dayısı ölüyor, haber vermedim, geldim, dersin... Yaa işte böyle, sabah ola, hayır ola!»

Uyuyamadım. Döndüm durdum sabaha dek. Sola dönsem arkamı yiyor sinekler, sağa dönsem önümü yiyor sinekler. Ondan sonra kaşın Allah kaşın.

Ulan burası pamuk tarlası değil, sinek tarlası be!

Dürttüm:

— Lan Maraş'lı, nasıl uyuyon lan? dedim.

Oğlan, uyku sersemliğiyle kalktı:

— Ne diyon? dedi.

— Nasıl uyuyon diyorum?

— Na böyle, başımı goyup uyuyorum.

— Ya sinekler?

— Dolu dinine yandığımın. Niye yaratır ki Allah bunları?

— Yemiyor mu seni?

— Yiyor amuna n'apacan, sinek yiyor diye uyku mu uyumayacan?

— Ben uyuyamadım vallaha.

— Kişele!

— Kişeledim.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Dua

Küçük kız ilk defa kiliseye gidiyordu. Sıra duaya gelip, herkes diz çökünce:

— Neden çömeldiler? diye sordu annesine.

Kadıncağız fısıltıyla cevap verdi:

— Görmüyor musun, dua ediyorlar.

Annesiyle babasını yatak odasında bu pozisyonda çok gören kız hayretle:

— Ne! dedi. Gecelik giymeden mi?

Mümkün değil

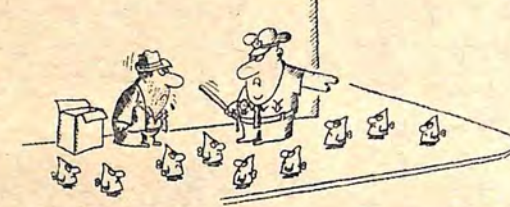
Çekini bozdurmak için kasaba bankasına gelen asker, kimliğini belirtmek için belge getirmeyi akl etmemişti.

— Kamptan getireceğiniz bir kaç arkadaşınızın şahitliği ile ancak paranızı alabilirsiniz, dediler.

— Buna da imkân yok, dedi asker.

— Neden?

— Kampta kimsecikler yok da ondan... Düşünün bir kere, kampın tek borazancısıym ve her sabah gün doğarken hepsini talime yolluyorum!

Silâhçıda

Silâh almak isteyen kadına, satıcı sordu:

— Kendinizi mi koruyacaksınız?

— Hayır, dedi kadın. Kendimi korumak için bir avukat tutacağım.

— Filmin havasına uymak için biz de soyunalım mı?..

Hile

Köye gelen sigorta memurunun, sigortanın yararları konusunda verdiği bilgiyi ilgiyle dinleyen köylü sordu:

— Demek evim yanarsa, bana onbin lira vereceksiniz ha?

— Piriniuizi muntazam ödemişiniz takdirde vereceğiz elbet.

— Diyelim sigortaladıktan bir ay sonra evim yandı. Onbin lirayı yine alacak mıyım?

— Alırsınız tabii... Yalnız, evi kendiniz yalınadığınız takdirde...

Kurnaz kurnaz gülen köylü:

— Bunun hileli bir iş olduğuna baştan anlamıştım zaten, dedi.

— Fakat mösyö...

— Bana yaramaz! Kendim de yakmadım mı, bizim evi kimsecikler yakmaz!

Keskin nişancı

Köylünün kapısına dayanan turist:

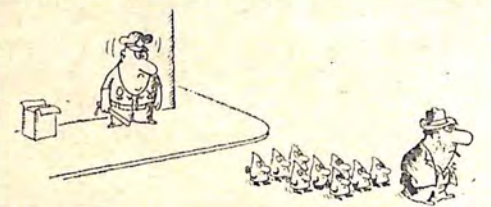
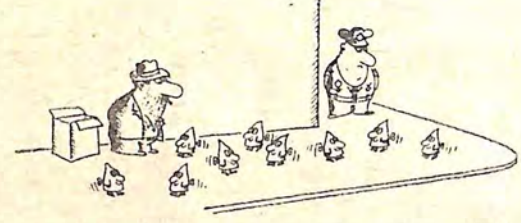
— Şikâyetçiyim, dedi. Köşeyi dönerken oğlunuz bize taş attı!

Köylü sordu:

— Taş, bir yerinize geldi mi?

— Hayır.

— Öyleyse, atan benim oğlum değildir!

Yazısız

Cesaret

Ufak tefek hayvan terbiyecisi, sirk direktöründen iş istiyordu.

— Size iş vereyim ama, dedi direktör, öyle ufak tefeksizlik ki... İri bir kaplan sizi bir lokmada yutar!

Ufak tefek, hayvan terbiyecisi cesaretle cevap verdi:

— On yıldır meslekteyim, kaplan, aslan gibi hayvanların bana saldırdıklarını görmedim. Bulundukları kafese girdim mi şöyle bir hırlyyorlar, tepeden tırnağa bir süzüyorlar, homurdana homurdana çevremde geziyorlar...

— Neden dokunmuyorlar?

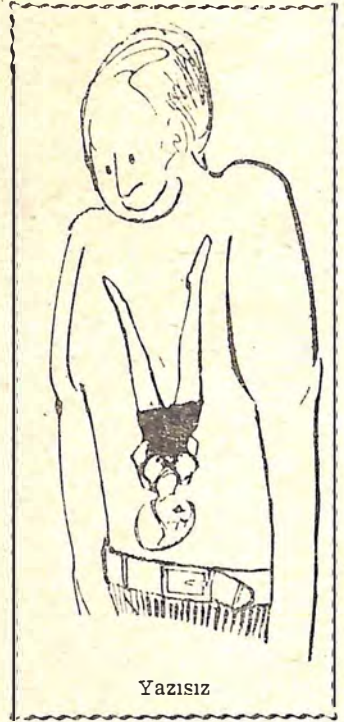
— Kimbilir? Her halde şişmanlayıp, bir kaç lokma olacak halle gelmemi bekliyorlar!

Görememiş

Kazaya uğrayan kadının yardımına koşan trafik memuru sordu:

— Arabanın numarasını alabildiniz mi bari?

— O an insanın gözü numara mı görür, dedi kadın. Saniye içinde oldu bitti her şey. Fakat direksiyondaki kadının başında elma yeşili bir şapka, ellerinde geyik derisi eldivenler, sırtında beyaz vizon yakalı astragan bir manto vardı. Yüzü aşırı derecede makyajlı, kolları bilezikli, sağ elinin üç parmağına da hippi yüzükleri takmıştı.

Yazısız

Fırsattan istifade

Ünlü iş adamı, dertleştiği arkadaşına:

— Nihayet geçen hafta, bir gece bekçisi aradığımı gazeteye ilân ettim, dedi.

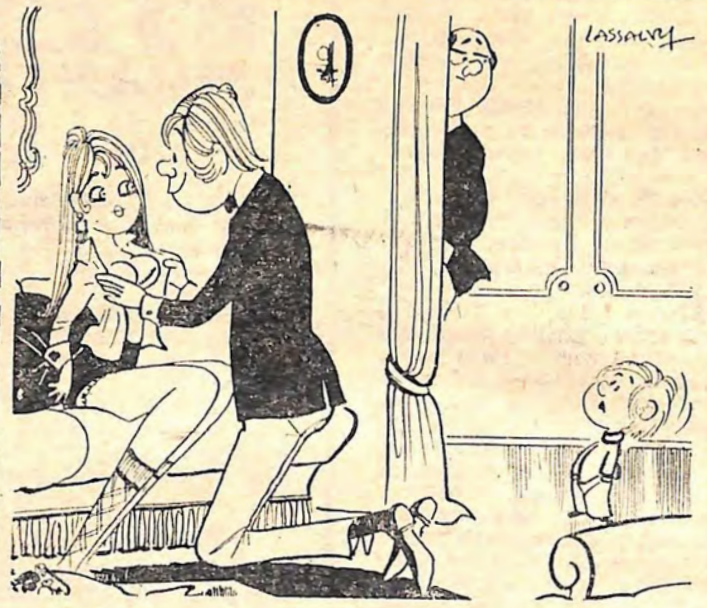
— Ne oldu?

— Hiç. Ertesi gece fabrikam peşpeşe tam üç kere soyuldu!

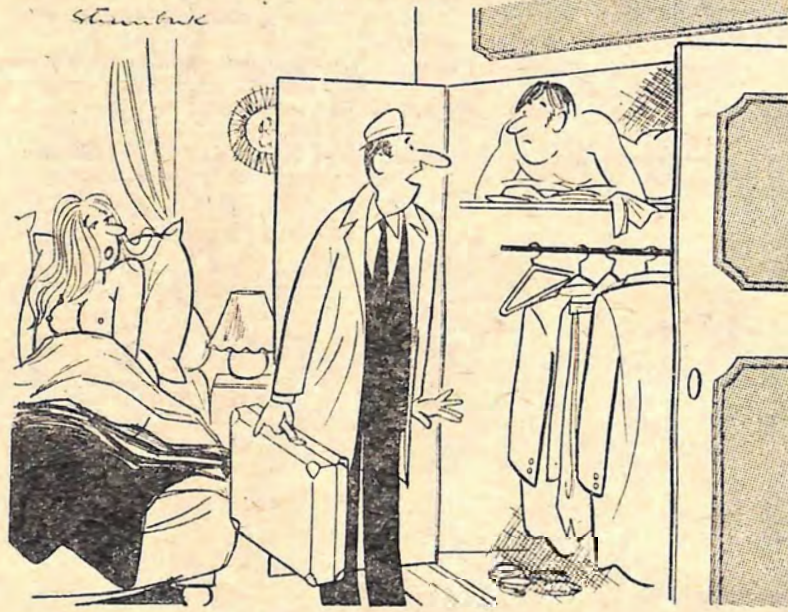

YAZISIZ

Dünya
kadri
kattır
leri.

— BABA YAHU, BU ADAM SANA ABLAMLA NİŞANLANMAK İSTE-
DİĞİNİ SÖYLEMİŞTİ YA ... ŞİMDİ DE BAŞKA ŞEY İSTİYOR !..

— HIMMM... GÖMLEKLERİMİN NEDEN HEP BURUŞTUĞUNU
ŞİMDİ ANLADIM !..

YAZISIZ

YAZISIZ

— NE İSTEDİĞİMİ SÖYLEYİM AMA, YA KIZAR-
SANIZ !..

Bu yılın

14

MİLYON LİRALIK

ikramiye planının
birinci çekilişinde:

2

MİLYON LİRA...

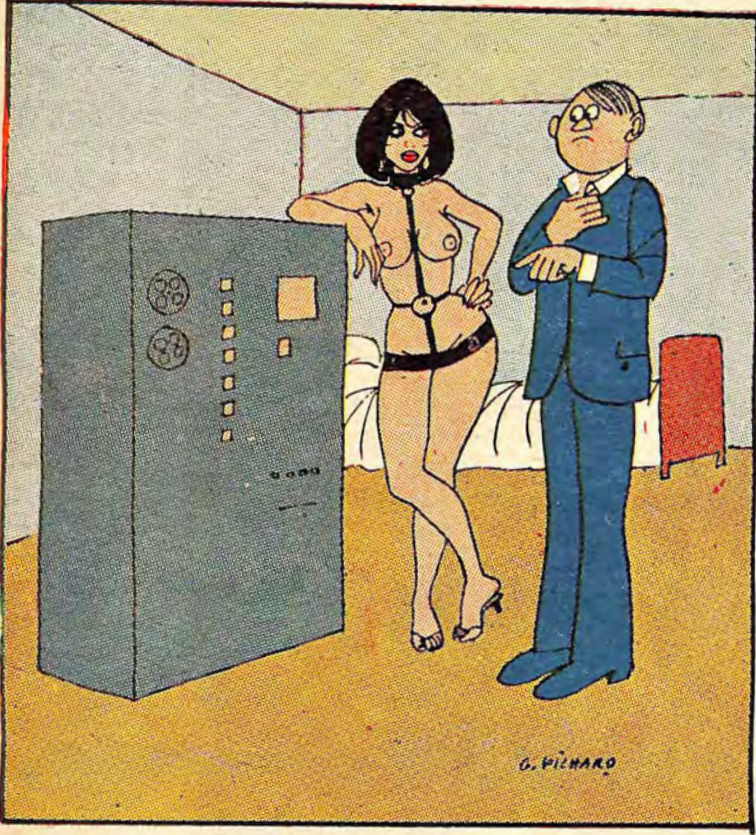
YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

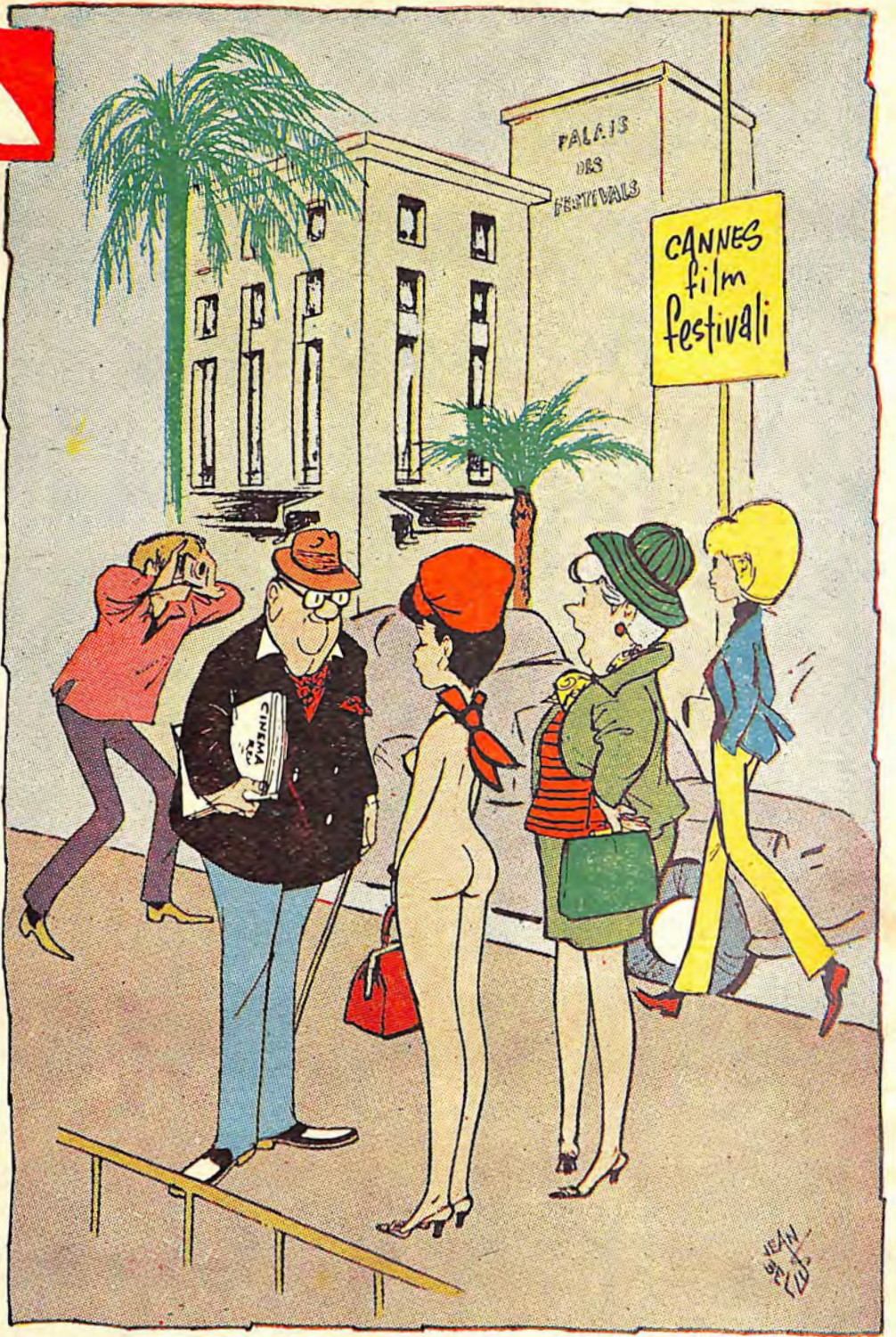
Y 448

(Reklâm Moran : 1243 — 80)

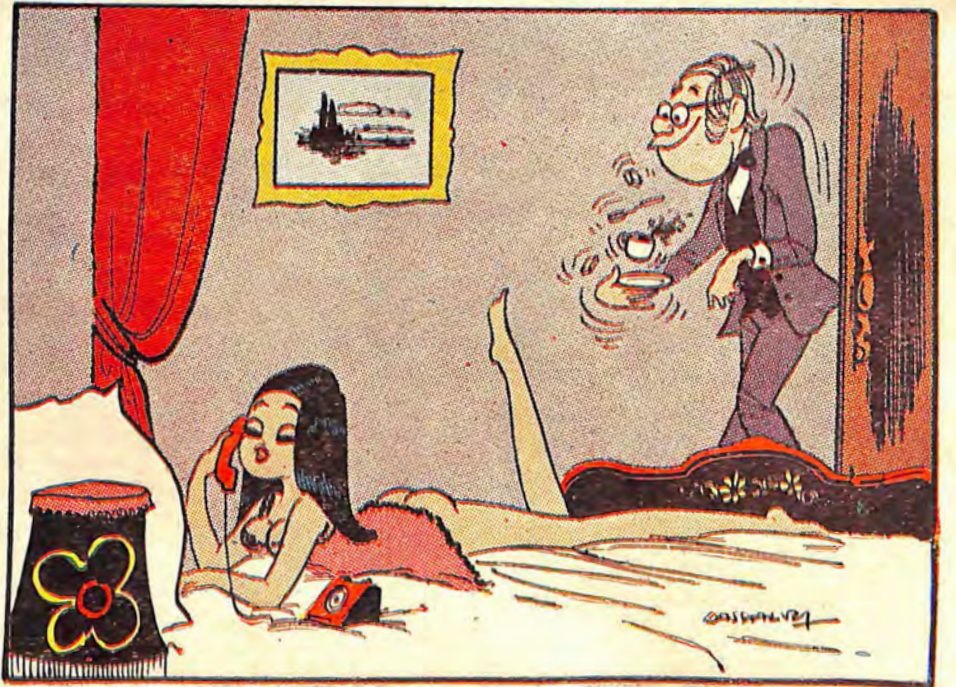
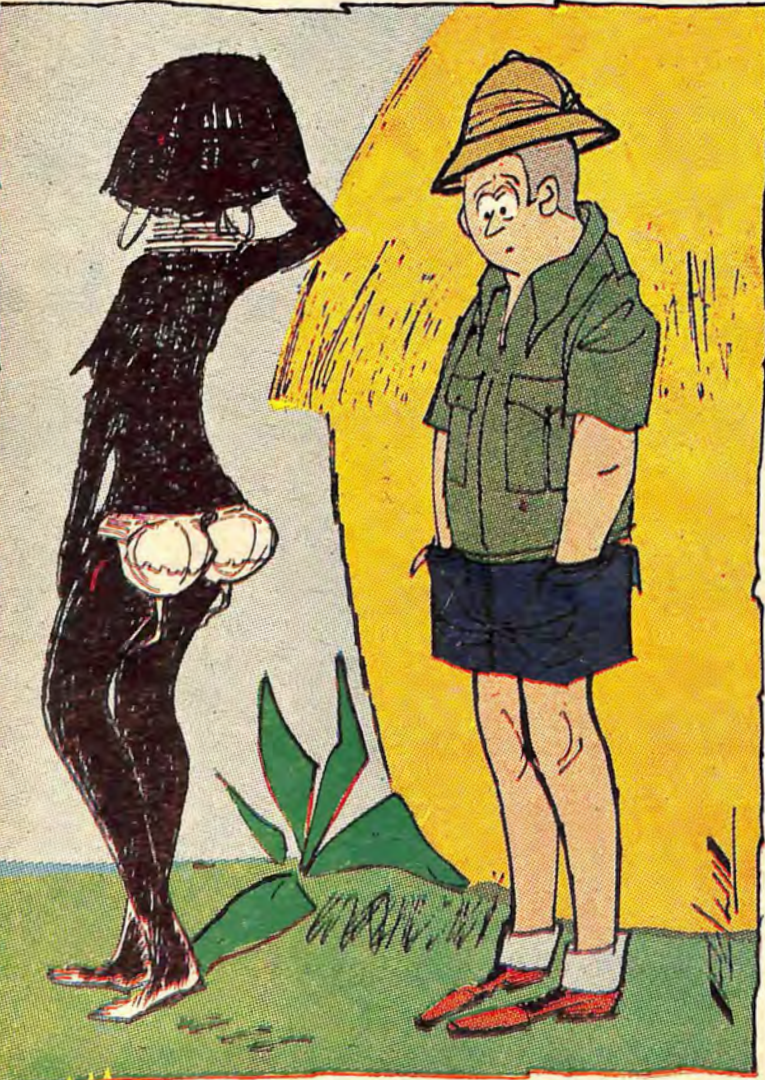
AKTİMLİK

— NE O, PARA MAKİNESİNE GÜVENİN YOK MU ?..
— HAYIR, KENDİME GÜVENİM YOK !..

— GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ KIZIM ANADAN DOĞMA ARTİSTTİR ' ..

— EVET KOCACIĞIM, ARKADAŞIN BURADA SESİNİ UZAKTAN İŞİTMİYOR MUŞUN ?

YAZISIZ